

ZIRNEKĻA UN MUŠAS ATTIECĪBAS

Liekas, pēdējo reizi ar eiroskeptiķi Normundu Grostiņu runājām pirms Latvijas iestāšanās Eiropas Savienībā. Ļoti sen! Šo gadu laikā Latvija kā Eiropas Savienības sastāvdaļa ir kļuvusi

par realitāti, pat nacionālā valūta tikusi zaudēta. Normunds uzsver, ka Eiropas un Latvijas pašreizējās attiecības ir zirnekļa un mušas attiecības...

Saruna ar Eiropas Brīvības alianses viceprezidentu Normundu Grostiņu

PIEAUG EIROSKEPTICISMS

DDD: Kas ir Eiropas Brīvības alianse?

Normunds Grostiņš: Eiropas Brīvības alianse (EAF) ir visu Eiropu aptveroša politiska organizācija, kurā apvienojušies Eiropas Parlamenta deputāti kopā ar valstu un reģionu parlamentāriešiem un partijām. Tā iestājas par nacionālu brīvību un demokrātiju, pret centralizētu, pārnacionālu kontroli. Rūpējoties par brīvības un demokrātijas jautājumiem Eiropas Savienībā, EAF nedarbojas labējo vai kreiso spēku politiskajā sistēmā, bet tās locekļi pārstāv plašu politisko spektru. EAF prezidents ir Austrijas Eiroparlamenta deputāts.

DDD: Vai EAF ir vienīgā eiroskeptiķu alianse Eiropā?

N.G.: Tādas ir vairākas. Eiropas Brīvības alianse savulaik tika izveidota kopā ar Marīnu Lepēnu, kas drīzumā, ļoti iespējams, tiks

ievēlēta par Francijas prezidentu. Marīnu Lepēnu esmu satīcis vairākkārt personiski un esmu labās domās par viņu kā par ļoti kvalificētu politiķi. Latvijā diemžēl tādus analogus patlaban ne-

ja, bet šodien, kā redzam, tā jau ir realitāte.

DDD: Kas finansē jūsu organizāciju?

N.G.: Lielā mērā Eiroparlaments. Eiroompoptimisti Eiropas Par-

FAKTISKI EIROPAS SAVIENĪBAS ATTIECĪBAS AR LATVIJU VIENMĒR IR BIJUŠAS ZIRNEKĻA UN MUŠAS ATTIECĪBAS. TĀPĒC – JO VAIRĀK IEDZĪVOTĀJU, JO LIELĀKS LATVIJAS IMPORTS... NU UN KĀPĒC KĀDUS PATĒRĒTĀJUS TAD SŪTĪT ĀRĀ?!

esmu redzējis. Domāju, ka viņai patiešām ir ļoti nopietnas izredzes kļūt par prezidentu. Pirmajā kārtā viņai būs ļoti labi rezultāti; otrajā, kad kā parasti visi apvienosies pret viņu, – paskatīsimies. Bet domāju, ka šoreiz ir labas cerības. Ne breksitu, ne Trampa ievēlšanu neviens neprognozē-

lamentā tagad ir lielās šausmās, ka eiroskeptiķi saņem naudu, turklāt jau desmit gadus. Tikko lasīju, ka Parlamenta prezidents no Eiropas Tautas partijas grupas (kurā, starp citu, ir arī Valdis Dombrovskis) ir paziņojis, ka jāpārtrauc piešķirt finansējums eiroskeptiskām partijai apvienībā.

Līdz šim bija tā, ka politiskā orientācija netika šķirota, bet finansējums piešķirts atbilstoši Eiroparlamenta deputātu skaitam aliansē ar nosacījumu, ka pārstāvētas ir vismaz septiņas dalībvalstis. Tas ir atšķirīgi no Padomju Savienības. Ķīnieši brīnās: “Kā jūs saņemat finansējumu, ja esat

pret Savienību?! Ķīnā jūs sēdētu cietumā.” Ķīnā esmu bijis četras reizes un zinu, ka nekādi joki tie nav...

DDD: Tavuprāt, kāpēc Eiropas Savienība tā dara? Vai ir kāds nacionāls izskaidrojums?

Turpinājums 4. lpp.

NACIONĀLISMA ATDZIMŠANA

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku Aivaru Gedroicu

POLITIKAS PATIESAIS UZDEVUMS

DDD: Vai varam teikt, ka Eiropā un Amerikā atdzimst patiesais nacionālisms?

Aivars Gedroics: Kā Rainis teica: “Tālas noskaņas zilā vakarā...” – to mēs jau manām, nacionālisma atdzimšanu pamazām var sajūst. Redzam, kā par notiekošo *psiho* sorošies, kā viņu saziņas līdzekļi visu laiku bezmaz vaimanā, it kā kāda komēta taisītos krist virsū! Pat tad, ja komēta patiešām kristu, varbūt viņi vēl tā nepārdzīvotu un nenervozētu kā tagad par to, ka nacionālisms atdzīvojas un Eiropas Savienība brūk. Ja viņi uztraucas, tātad

mums ir, par ko priecāties. **Tavu panākumu labākā atslēga ir tava ienaidnieka dusmas.**

Starp citu, nesen apritēja 20 gadi, kopš “Lauku Avīze” 1997. gada 4. martā publicēja manu rakstu “Nepārdosim Latviju ne Austrumiem, ne Rietumiem!”, tur es paidu savu viedokli, kāpēc Latvijai nav jāstājas Eiropas Savienībā. Ar to es uzsāku savu publisko politisko darbību. Katrs var pārliecināties, ka mans viedoklis par ES šo gadu laikā necik nav mainījies.

Nozīmīgs pagrieziena punkts pasaules politikā bija Trampa ievēlēšana par ASV prezidentu. Protams, arī viņš nav bez grēka, nav nokritis no Mēness – viņam ir savi sponsori, ar kuriem

jādraudzējas, viņš ir ciešos sakaros ar Izraēlu (ne velti tagad Izraēla saka: mēs ar palestīniešiem vairs nedraudzēsimies, mēs viņiem *piegriezīsim skrūves!*). Katram ir kaut kas savs, tomēr Tramps pamatīgi sakustināja liberāļu pūzni.

Jāpiemin arī nesenās vēlēšanas Nīderlandē, kur par premjera amatu cīnījās Gerts Vilders. Viņš gan neuzvarēja, bet parlamentā iekļuva, iegūdamas godpilno 2. vietu pēc mandātu skaita. Vilderam gribējās popularitāti gūt arī uz homoseksuālistu rēķina – tas no mūsu viedokļa noteikti nav labi. Bet, no otras puses, var viņu saprast, jo tā diemžēl ir tauta ar citu “vērtību sistēmu”.

Turpinājums 5. lpp.

EIRORASTU SALNAS NOKOSTIE POPULISMA ASNI

Mārcis Bendiks

Sākšu ar apņemšanos, ka šis rakstīnš nebūs par politiku. Tas nenozīmē, ka man nebūtu savu ideoloģisku uzstādījumu, politisku simpātiju un antipātiju vai ka es cenšos tās slēpt. Gluži otrādi, esmu diezgan krass savos uzskatos, no politkorekto glumiņu viedokļa – pat margināls, un savu pozīciju mēdzu publiskot skaļi un neiecietīgi. Bet šoreiz, visas pasaules un it īpaši eiropas progresīvo spēku uzvaras pavarī, akcentēšu skaidri redzamu līniju šo faktu pasniegšanā, pilnīgi neatkarīgi no pašas politikas. Manuprāt, tas būs noderīgi līdz pat rudenim, jo bezgalīgi

rēja eiointegrācijas pretinieki, un Trampa sensacionālā uzvara ASV. Šim eirorastu un liberāļu sakāvē ir šķietami atšķirīgi iemesli, par ko drusku vēlāk. Tomēr svarīgākais notikums šīgada saprašanas nozīmē risinājās visā pērnā gada garumā, un tā reālie fakti tika pilnīgi ignorēti.

Tā bija Austrijas prezidenta vēlēšanu sāga, kas sākās jau pavasarī un attīstījās visu gadu līdz pat decembrim, beidzoties ar nu jau ierasto gaismas spēku uzvaras reportu. Skaitļi pa to vidu rādīja ārkārtīgi zīmīgu ainu. Vēlēšanu pirmajā kārtā visvairāk balsu, proti, pusotra miliona no nepilniem 4,3 miljoniem derīgo, ieguva Austrijas Brīvības partijas kandidāts, medijos godāts par labējo populistu, antiviskautko un tikpat kā par sātana izdzimumu. Pilnībā pazuda fakts, ka Austrijas abu dominējošo, visu pēckara periodu valdošo partiju kandidāti netika ne otrajā, ne pat trešajā vietā. Aiz Hofera palika divi neatkarīgie kandidāti, bet valdošās elites reprezentanti – abi bijušo valdību ministri – katrs savāca mazāk par trešdaļu no 1. kārtas uzvarētāja balsu skaita.

Ārpus mūsu tēmas lai paliek vēlēšanu otrās kārtas peripetijas, kurās galu galā uzvarēja Hofera

dēja. Šeit nav runa par pāris procentu punktiem vienā vai otrā pusē, visa valdošā elite bija vienā pusē, zaudētāju pusē.

Līdz ar to saprotama ir stratēģiskā nozīme ASV prezidenta vēlēšanām, kurās faktiski bija tas pats spēku sadalījums: visa valdošā elite pret izlēcēju Trampu. Par viņa sabiedriski politiskās komunikācijas shēmu esmu rakstījis iepriekš, te svarīgākais ir kas cits, proti, valdošā elite, neraugoties uz neredzētu mediju angažētību un milzīgu finanšu pārsvaru, zaudēja. Uzvarēja vienkāršs, varbūt pat primitīvs lozungs, lielā mērā *breksitisks*: mēs gribam savu valsti atpakaļ, mūsu valsts pirmā, pārējie pēc tam!

Savelkot kopā Austrijas, Lielbritānijas un ASV pēckara valdošo spēku sakāvi, kļūst skaidrāks, ka eirorastisko mediju histērija katru nākamo vēlēšanu sakarā rodas no viņu dzīvnieciskajām nāves bailēm. Aiz Francijas prezidenta kandidāta ģimenes locekļu blēdību skandāla atkal pazūd saturiski svarīgākais: prezidenta vēlēšanu otrajā kārtā, līdzīgi kā Austrijā pērn, netiks ne valdošie sociālisti, ne visu pēckara periodu ietekmīgie labējie. Sacensība atkal būs starp *galējo ekstrēmistisko* utt. Francijas Nacionālo fronti un neatkarīgo kreiso kandidātu. Elite ir ceļā uz mēslaini. Daiļa un politkorekta runāšana jau ir zaudējusi. Sacensībā paliek daudz vienkāršāki argumenti.

Uz visa šī fona ir daudz vieglāk saprast ārpriekšējās Nīderlandes vēlēšanu rezultātu sagaidīšanu medijos. Katrs var saukt par uzvaru, ko vien vēlas, bet ir fakti, nesarežģīti un skaidri skaitļi. Vēlēšanās valdošās partijas (“uzvarētājas”) zaudēja – jā, es nepārrakstījos – zaudēja 37 deputātu vietas (tur parlamentā kopā ir 150 deputātu). 8 zaudēja vēlēšanu “uzvarētāji”, Marka Rutel labējie, bet 29 – valdību veidojošie kreisie, kas uzsāk ceļu uz to pašu izgāztuvi, kurp devušies jau iepriekšaparakstītie valdošie. Viss kā jau apcerētajā *pjaķīletku* terminoloģijā: *ja divi seti pakāsti, tad trešais ir izšķirošais*. “Rešajušči!”

Vēlēšanu “zaudētāji” vietu skaitu palielināja: galēji labējie par 5 vietām, kreisi zaļie *friki* – par 10. Tā pati aina, kas iepriekš: elites izvirst un sprāgst nost, *populisti* un *friki* pieņem spēkā.

Tā kā šis raksts, kā jau solīts, nav par politiku, bet par to, ko mums stāsta un ko mēs klausāmies, tad piefiksēšu šeit dažus apolītiskus secinājumus.

PAR PAREIZU REZULTĀTU GAIDU FORMĒŠANU

Tas, kas kontinentālās Eiropas elitēm tiešām spoži izdevās, ir Austrijas un Nīderlandes tradicionālo sociāldemokrātisko un labēji-konservatīvo spēku **sagrāves pasniegšana par visu gaismas spēku uzvaru**. *Respect!* Shēma jau sen pazīstama no anekdotes par Novosibirskas dzemdību namu savānijušo jauno tēti: “Sieva dzemdēja? Es uztraucos, viņa pēdējos mēnešos murgoja, ka dzemdēs divgal-

SAVELKOT KOPĀ AUSTRIJAS, LIELBRITĀNIJAS UN ASV PĒCKARA VALDOŠO SPĒKU SAKĀVI, KĻŪST SKAIDRĀKS, KA EIRORASTISKO MEDIJU HISTĒRIJA KATRU NĀKAMO VĒLĒŠANU SAKARĀ RODAS NO VIŅU DZĪVNIECISKAJĀM NĀVES BAILĒM.

vainu nēģeri! Vai viss labi? Nav? Melnādains?! Ar divām galvām? Ar vienu tikai! Nu paldies mīlam Dieviņam!” Uzvara, citiem vārdiem sakot.

PAR PAŠPĀRLIECINĀTĪBU

Gan britu, gan amerikāņu elites uzskatīja par pietiekamu to, kas ir viņu rīcībā: loģiski argumenti un *istablišmenta* pilnīgs atbalsts. Izrādās, tas negarantē rezultātu. Amerikāņu gadījumā ļoti grodi iezīmējās klasisko masu mediju nespēja pārraut tās jaunās ietekmes ķēdes, kas veidojas sociālo platformu laikmetā. Briti savukārt nobalsoja par tādu kā nepieklājīgu un politnekorektu, aizliegtu saukli: pietiek mums to poļu (kas nozīmē arī leišu, latviešu, Baltijas krievu utt.), pietiek! Mēs gribam būt angļi un dzīvot Anglijā! Kas lielā mērā ir tas pats trampiskais “America first!”.

PAR VIENKĀRŠĪBU

Trampa kampaņas sakarā par to jau runāts daudz; te būtu vietā piezīmēt, ka Nīderlandes “uzvarētājs” Marks Rute, aptauju draudīgo skaitļu ietekmēts, ievērojami mainīja savu komunikāciju uz vienkāršāku un pat agresīvāku, ko jau pirms laiciņa pamanīja nopietnākie ES politikas komentētāji. Īsi pirms vēlēšanām pat norisēja – sarīkoja ālēšanas

ar Turcijas ministru pabakstīšanu un, kā izrādījās, izspruka ar mazu vinnestu. Gan jau “uzvarētāja” ņemšanās ar valdības satutēšanu, kas varētu ievilkties krietnu pusgadu, paliks citu notikumu ēnā.

PAR MUMS UN ES

Lai kā mēs justu līdzīgi vienam vai protestētu pret citiem, Latvijas vēlēšanu ietekme uz procesiem ES ir margināla. Blēnām par “pavisam cita veida savienību” netic pat to trubadūri. Ja padomijā mēs bijām apmēram viens procents pēc ikkatra parametra un uz mums skatījās kā uz *eiropeskāko* daļu, tad ES mēs esam zem pusprocenta, milzu raiba kolhoza tāla auksta austrumu nomale. Būsim mierīgi un gudri. Mūsu izdzīvošana ir iespēju izmantošana, ne ideoloģizētā eksaltācijā. Sekosim faktiem. Mediji ir ērti un derīga lieta, šamējie ne jau visu paši safabricē. Bet ir ziņu virsraksti, ir pašas ziņas, un tad vēl ir fakti, kas ar iepriekšējo ne vienmēr ir dižos draugos. Tas, ka krietna pusgadsimta laikā iedibinātā kārtība mainās un iepriekšējie valdītāji, paši savas tukšdiršanas nosmacēti, liek nost karotes pie daudziem galdiem un silēm, vēl nenozīmē pasaules galu. Jebkā beigas ir kaut kā cita sākums.

Pirmpublicācija:
www.benedictingibjorg.wordpress.com

LAI KĀ MĒS JUSTU LĪDZI VIENIEM VAI PROTESTĒTU PRET CITIEM, LATVIJAS VĒLĒTĀJU IETEKME UZ PROCESIEM ES IR MARGINĀLA. BLĒŅĀM PAR “PAVISAM CITA VEIDA SAVIENĪBU” NETIC PAT TO TRUBADŪRI.

objektīvas sajūsmas pilnas relācijas par slavas vainagotu ceļu no uzvaras uz uzvaru būs visu gadu, ikurāt kā brežņevlaiku partijas kongresu, gaidās.

Eiropas sarakstā šogad ir minētas 21 vēlēšanas – dažas no tām jau garām un mūsu dzīvē aumež nejutamas (kā Lihtenšteinas vispārējās vai Vācijas prezidenta), citas tiešām neizbēgami nozīmīgas, kā Francijas prezidenta vēlēšanu divas kārtas ar finišu 7. maijā, mazāk dzirdētās franču parlamenta vēlēšanas, kas sekos mēnesi pēc tam, ar iespējams, nopietnākām sekām nekā izdaudzinātās Vācijas Bundestāga vēlēšanas 24. septembrī. Pa to burzmu būs arī virkne parlamentu un pašvaldību vēlēšanu, kas iepriekšminēto uzturētajā ažiotažā paies tikpat kā nemanītas.

MEDIJU ZIŅAS, ŠAUSMENES UN UZVARU RAPORTI VĒLĒŠANU SEZONAS PAVASARĪ

Aicinu vēsu prātu palūkot, kas tāds ir nolēcies, ka Nīderlandes parlamenta vēlēšanu rezultāti tiek pasniegti kā visu gaismas spēku monumentāla uzvara, gandrīz kā Prohorovkas tanku kauja staļiniskās vēstures bilžu grāmatā. Lielākie pērnā gada blikšķi bija *brexī* referendums, kurā ar nelielu pārsvaru uzva-

pretinieks van der Bellens. To arī reportēja labākajās gebeliski brežņeviskajās tradīcijās. Kaut arī jau pēc pirmās kārtas, 2016. gada aprīlī, bija skaidrs pavisam kas cits, proti, ka valdošā *pareizā, nepopulistiskā, atbildīgā* utt. politika ir pilnībā zaudējusi elektorāta uzticību, ir beigta un pagalam. Tā vispār bija kļuvusi nesvarīga. Vēlēšanu cīņa bija starp diviem margināliem – krasi labēju politiķi, kuru apkaroja visi mediji, un zaļu proeiropieisku friku, bez formālas partijas pieredzes, kurš arī uzvarēja visai eirolūrai par laimi un patikšanu, uzvara, urā!

Valdošās elites nenovērtēts aspekts izrādījās *brexī* milzu pārsteiguma pamatā. Palikšanas kampaņa balstījās lielākoties racionālā argumentācijā: cik labi mums ir tai ES, un kā mūsu ekonomika un katrs no mums zaudēs materiālās labklājības nozīmē, ja mēs spersim pašnāvniecisko izstāšanās soli. Pie reizes pabaidot ar britu ekonomikas sabrukumu nākošajā nedēļā pēc balsojuma. Bet britu vēlēšanu vairākums lika pirmā vietā vērtības, nevis ērtības: lai ko tas maksātu GDP procentos un ārējās tirdzniecības bilances skaitļos, mēs gribam atpakaļ savu valsti. Lemt pašiem, nevis izpildīt visādus junkerismus. Par palikšanu agitēja ne tikai valdošie konservatori, bet arī opozīcijas leiboristi un galvenie eiropoptimisti liberāļi. Tātad visi. Visi vērā ņemamie politiskie spēki bija pret izstāšanos, un tie zau-

KOLONIZĀCIJA ATBILST VĒZIM

Saruna ar medicīnas doktoru, emeritēto zinātnieci Gunu Feldmani

Turpinājums no iepriekšējā numura

JA PIENĀKS X STUNDA...

DDD: *No personiskās un arī apkārtējo pieredzes nākas secināt, ka medicīna šobrīd nav tik daudz tendēta uz cilvēku ārstēšanu, cik uz naudas pelnīšanu. Vai, jūsuprāt, šādiem apgalvojumiem ir pamats?*

Guna Feldmane: Diemžēl man jums jāpiekrīt, jo arī man bieži vien liekas, ka slimnieku intereses vairs nav pirmajā vietā. Nekādā gadījumā negribu slavēt vecos padomju laikus, un tomēr tad medicīnā valdīja citi ideāli un kritēriji – mēs, pirmkārt, domājām par cilvēku ārstēšanu. Esmu pārliecināta, ka 1990.

daļai palīdzētu. Normāli būtu, ja tiktu veidotas *Larifan* rezerves, – esam izstrādājuši pat formu, kā preparātu uzglabāt bez termiņa ierobežojumiem, taču tam vajag naudu. Diemžēl valsts līmenī trūkst ticības un izpratnes, lai to darītu – lai ieguldītu naudu pētījumos un ražošanā.

TAUTAS NOVĀJINĀTĀ IMUNITĀTE

DDD: *Lai cilvēkiem izskaidrotu, cik svarīgi ir veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju un cik bīstama ir okupantu un viņu pēcteču klātesamība, kā salīdzinājumu izmantojam vēža šūnas, kuras, lai cik arī labi nomaskējušās, vēlas pilnībā sagraut organismu. Kā mēs zinām, ja lai-*

“BŪTĪBĀ ESAM IEDEVUŠI PILSONĪBU SAVIEM IENAIIDNIEKIEM – TIEM, KURI BALSOS PRET LATVIEŠU TAUTAS INTERESĒM. MANUPRĀT, NATURALIZĒTIE PILSOŅI IR BUMBA AR LAIKA DEGLI.

gadā ministrija būtu reaģējusi uz manu vēstuli, kuru nosūtīju veselības ministram, pavisam citādi – ņemot vērā pasaulē pieaugošās bažas par iespējamo pandēmiju, mums būtu jāzina gaisma un maksimāla palīdzība, lai šā laikā tiktu pārvarētas visas birokrātiskās barjeras. Šobrīd esmu vien saņēmusi neoficiālu atbildi, ka gadījumā, ja pienāks X stunda tad tiks izmantotas visas iespējas, un arī pret *Larifan* nevienš vairs neiebildīs.

DDD: *Taču tad jau būs par vēlu, jo nebūs pietiekami daudz šā preparāta?*

G.F.: Protams, tad būs par vēlu, jo mēs pašu spēkiem varam saražot tikai tik, cik varam, un tas ir nepietiekami, lai kaut

kus netiek veikti radikāli pasākumi, tās pilnībā nomāc organisma imunitāti, un cilvēks mirst. Vai jūs piekrītat šādam salīdzinājumam?

Guna Feldmane: Salīdzinājums ir patiešām precīzs. Ja runājam par nepieciešamību likvidēt okupācijas sekas, tad gan es, gan ikviens latvietis sirdī vēlas to pašu, ko jūs. Tajā pašā laikā, atšķirībā no jūsu organizācijas, mēs, ierindas cilvēki, esam piezemētāki, tādēļ bieži vien mums jūsu izvīrītā mērķa sasniegšana šķiet neiespējama.

DDD: *Droši vien tad, kad jūs sākat savus pētījumus pretvēža zāļu radīšanā, daudzi smīkņāja un teica, ka tas ir utopiski un neiespējami.*

IZVILKT TAUTU NO TUMSAS!

Ināra Golubcova

Lielākā daļa cilvēku ir inerta, neuzņēmīga un pasīva. Reti var sastapt tādu, kurš aktīvi iesaistās kādās darbībās. Pārējie iet pa straumi. Ja redz, ka tu par kaut ko cīnies, viņi nevar saprast, kam tev tas ir vajadzīgs. Dažs apjautājas, kāds labums man no tā. Ja nav nekāda personīgā labuma, tad kāpēc es to daru? Cilvēkiem ir svešs Vispārības Labuma jēdziens. Ja mēs rūpēsimies par labumu visiem, arī mums būs labi. Dzīve Latvijā šobrīd ir vienkārši briesmīga. Ne velti katru gadu no Latvijas izbrauc desmitiem tūkstoši cilvēku. Kas paliks dzīvot Latvijā vēl pēc dažiem gadiem? Vakuuma nebūs. Fizikā ir tāds jēdziens kā difūzija. Viela no vietas, kur ir lielāka tās kon-

centrācija, pāriet uz vietu, kur ir mazāka koncentrācija. Tas pats notiek arī sabiedrībā. Nebūs cilvēku, nebūs arī valsts.

NO PROBLĒMAS AIZMUKT NEVAR

Cilvēki, vīlušies mūsu valstī, metas pie svešām reliģijām, kā islāms. Īpaši tas jūtams jauniešu vidū. Musulmaņi ļoti skaisti prot sevi pasniegt un piemēlot. Viņi dzīvo pēc principa: kas nav ar mums, tas ir pret mums. Un viņi cīnās pret tādiem, kas nav ar viņiem. Tāpēc tur ir tik daudz teroristu. Rietumeiropa, arī Latvija, dara milzīgu muļķību, uzņemdamā musulmaņus savā sabiedrībā. Ja arābi tik tiešām domātu par savu drošību, viņi lūgtu pasaules valstis palīdzēt izskaust

G.F.: Politikā lietas ir sarežģītākas. Mēs jau šeit, Latvijā, varam darboties un prasīt okupantu repatriāciju – mums uz to ir morāls un tiesisks pamats, bet, ja paskatāmies plašāk uz to, kas notiek pasaulē, tad diemžēl ticība latviešu vēlmju piepildījumam noplok. Sirdī esmu patriote un par visu vairāk vēlētos, lai Latvijā pamatā dzīvotu tīra latviešu nācija, bet globalizācijas apstākļos sajaukšanās laikam tomēr ir neizbēgama.

DDD: *Vai jums nešķiet, ka pasaulē ir sākušies procesi, kas visai drīz liks saprast, ka jāatgriežas pie nacionālisma idejas? Manuprāt, izmantojot salīdzinājumus no jums tuvās sfēras, nāciju imunitāte jeb pašsaglabāšanās instinkts gūs virsroku pār iznīcību nesošajiem sajaukšanās procesiem.*

G.F.: Savā ziņā jums taisnība, jo tas, kas šobrīd notiek Francijā, Anglijā un Vācijā, un citur, ir vienkārši neiedomājami – lielās imigrantu masas nav apturamas. To, ka kaut kas jādara, lai situāciju mainītu, pasaule sāk saprast, bet – vai viņi spēs izprast mūsu situāciju, mūsu vēlmi novērst pirms daudziem gadiem notikušās okupācijas sekas?

DDD: *Tas nozīmē, ka mums jāatrod zāles, lai, atkal lietojot medicīnas terminoloģiju, demaskētu latviešu tautas organismā esošās svešās, iznīcību nesošās šūnas, tas ir, okupantus un viņu pēctečus?*

G.F.: Piekrītu, ka noziedzīgā naturalizācija ir radījusi bīstamus apstākļus. Būtībā esam iedevuši pilsonību saviem ienaidniekiem – tiem, kuri balsos pret latviešu tautas interesēm. Manuprāt, naturalizētie pilsoņi ir bumba ar laika degli. Atgriežoties vēl pie situācijas, piemēram, Vācijā, viņu šā brīža imigranti tomēr atšķiras no mūsu okupantiem, jo tādi turki vienkārši meklē labāku dzīvi un darbu bez kāda politiski iznīcinoša motīva, bet mūs okupēja naidīgi noska-

ņoti un Latviju iznīcināt alkstoši cilvēki. Mums jācinās nevis pret vairāk vai mazāk legālu imigrāciju, bet reālu okupāciju, kādu piedzīvojušas arī citas pasaules valstis.

DDD: *Citās valstīs okupācijas sekas tiek likvidētas, tikai Latvija nez kādēļ to nedrīkstot darīt.*

G.F.: Latvijā trūkst politiskās gribas. Vajadzētu izstrādāt kritērijus, pēc kuriem noteikt, kuri cilvēki šeit var palikt un kuriem jādodas prom. Ja mēs visus mētīsim pār vienu kārti, tad, manuprāt, daudzi ļoļāli noskaņotie nostāties pret mums.

DDD: *Taisnība un taisnīguma atjaunošana nevainīgu cilvēku neaizvairo. Uztraukties sāk tie, kuras taisnība atmasko.*

G.F.: Viena lieta ir skaidra – militārajiem okupantiem ir jāaizbrauc. Taču, ja padomā dziļāk, jums taisnība, ka **naidīgi noskaņoti ir arī tie, kuri neatnāca kā armija, bet gan kā darba meklētāji, jo viņu saknes ir tā pati Latvijai naidīgā ideoloģija.** Mūsu prasībā viņiem aizbraukt, atgriezties dzimtenē taču nav nekā ļauna. Visvairāk mani vienmēr ir uztraucis, kā nepatiesi neaizvainot tos, kuri nav okupanti, tos nelat-

viešus, kuri šeit dzīvoja arī pirms kara, kā arī vēlāk ienākušos un nepārprotami valstij ļoļālos. Esmu pārliecināta, ka tādi ir.

DDD: *Nelatvieši, kuri bija Latvijas pilsoņi vēl pirms kara, un viņu pēcteči, var likumīgi šeit palikt. Vai jums nešķiet, ka problēma ir tieši latviešos, mūsu tautas, ja tā var teikt, novājinātajā imunitātē, jo nespējam visi stingri un nelokāmi prasīt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju?*

G.F.: Tā jau laikam ir, ja pieļaujam, piemēram, ka joprojām krievu skolās viss ir vērst uz pretlatviskās ideoloģijas stiprināšanu. Ir nepieciešama radikāla valsts iejaukšanās, taču valdībā visi ir aizņēmti ar šā brīža problēmu risināšanu, ka tam neatliek laika.

DDD: *Ja sakni neizrauj, tad slimība izplatās un ātrāk vai vēlāk iestājas nāve – jūs to zināt vislabāk.*

G.F.: Tas, ko jūs sakāt un par ko iestājaties, ir **ļoti pareizi un absolūti atbalstāmi**, tikai jāmēģina atrast to praktisko risinājumu.

DDD: *Meklēsim un, esmu pārliecināta, atradīsim!*

Intervēja Liene Apine

“TĀPĒC IR JĀDOMĀ PAR VISPĀRĒJU LABUMU. LAI JŪSU LŪGŠANA IR: “KAUT VISIEM VISĀ PASAULĒ VISS BŪTU LABI!”

nu cilvēki izmanto nelietderīgi. Kristietība brīvo gribu ierobežo ļoti minimāli. Praktiski šīs ierobežojums nāk no jūdaisma, uz kura pamata kristietība ir izveidojusies. Un pasaulē Kristus nāca tajā zemē, kurā ir vislielākā tumsonība un ļaunums, lai izvilkta tautu no tumsas un ļaunuma.

ma sārņiem. Tad tā būs mācība, kuru sludināja Kristus.

Krievi arī ir ārieši, tāpat kā latvieši. Piemēram, pie Maskavas dzīvoja baltu tauta mazkaļi. Krievijai pāri gāja daudzas tautas un notika tautu sajaukšanās.

Turpinājums 8. lpp.

ZIRNEKĻA UN MUŠAS ATTIECĪBAS

Turpinājums no 1. lpp.

Normunds Grostiņš: Pirms kādiem gadiem finansējuma apmēri, kurus saņēma eiroskeptiķi, bija absolūti nenožīmīgi, un var teikt, ka tā bija parasta demokrātijas imitēšana. Pēc principa: “Mēs, redziet, visiem ļaujam izteikties!” Bet, kad šī patiesība, kuru saka eiroskeptiķi, ir kļuvusi patiesām dzirdama un eirootimisti sākuši zaudēt vēlēšanās, tad šī demokrātija strauji samazinās...

DDD: Tātad finansējums sarūk?

N.G.: Pašlaik finansējums, kuru saņem eiroskeptiķi, ir kļuvis diezgan būtisks. Tāpēc, ka ļoti strauji pieaug Eiroparlamenta deputātu skaits, kurus ievēl no eiroskeptiskām partijām, īpaši Rietumeiropā. Faktiski jau vairāk nekā 10 procenti Parlamentā ir eiroskeptiskās partijas. Tas nozīmē vairāk nekā 100 deputāti!

Tādas partijas kā, piemēram, Lielbritānijas Neatkarības partija vai Marinas Lepēnas vadītā Francijas Nacionālā fronte, ir izveidojušas Eiroparlamentā frakcijas, un abās no tām jau pašā sākumā bija vairāk nekā 20 deputāti no katras šīs partijas. Tas ir gandrīz trīsreiz vairāk nekā Latvijas valsts kopējais deputātu skaits. Arī no Dānijas jau kopš 1979. gada parasti tiek ievēlēti ļoti daudz eiroskeptiķu, kopumā no Skandināvijas arī. Arī Ivetā

jām Valstīm ir burtiski vairs tikai pāris soļi. Nav jau vairs svarīgi, cik gadi vēl paies, bet principā tiek darīts viss, lai nacionālās valstis tiktu iznīdētas, lai tās neatgriezeniski tiktu integrētas lielajā Eiropas konglomerātā. [...] Eiro ieviešana ir ģenerālmēģinājums – ja viss izdosies pilnīgi bez aizķeršanās un bez referendumu par Satversmes grozījumiem, tad ceļš būs jau iestaigāts, un turpmāk mums nevienam vairs nēko nejautās. [...] Šobrīd, ja man būtu jābalso par Eiropas Savienību, es noteikti balsotu pret un aicinātu arī citus cilvēkus balsot pret.”

Jāpauzē: kas notika ar Ivetu Griguli, kad viņa kļuva par Eiroparlamenta deputāti?

Normunds Grostiņš: Ja spriežam pēc tā, kur Grigule atrodas tagad, tad viņa ir kļuvusi par absolūtu eirootimisti, liberāli. No eiroskeptiķiem viņa aizgāja ar lielu blikšķi.

DDD: Bet kā tad ar viņas sacīto pirms Eiroparlamenta vēlēšanām?

N.G.: Acīmredzot viņa tikai tēloja eiroskeptiķi, lai tiktu ievēlēta. Patiesībā zaļzemnieki nekad nav bijuši pret Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā. Premjerministra Emša laikā, kad tika virzīta Eiropas Konstitūcija, es uzrakstīju visiem Saeimas deputātiem aicinājumu šādu doku-

laik nebija interesanti, atšķirībā no Dānijas.

TIKA NOSLĒGTS NEIZDEVĪGS LĪGUMS

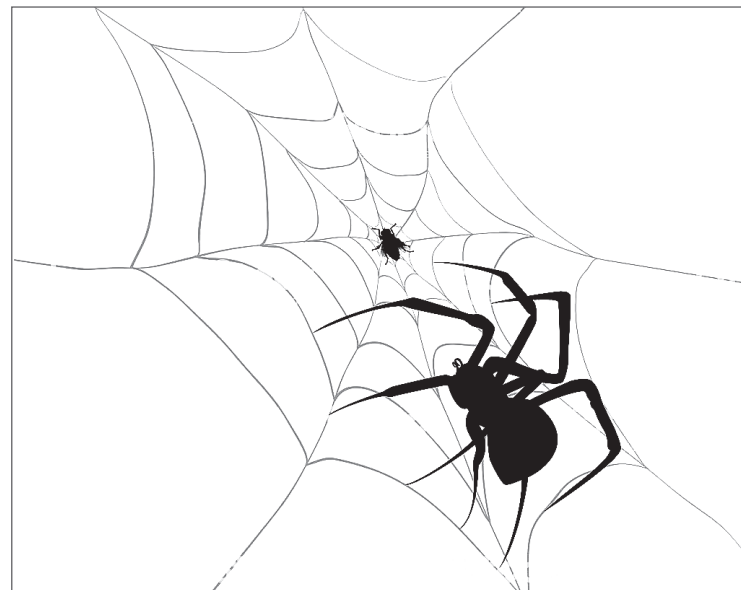
DDD: Kā tev pašam patīk termins “eiroskeptiķis” – tātad tāds, kurš apšaubā, noliedz, neuzticas vispāratzītajām Eiropas Savienības pamatnostādnēm? Vai šis apzīmējums izsaka tavu un tavu domubiedru izpratni par to, kas ir Eiropas Savienība?

Normunds Grostiņš: Nē. Labāks termins būtu “Latvijas optimists”...

DDD: ... jo tu tici Latvijas, nevis Eiropas Savienības nākotnei?

N.G.: Jā, es uzskatu, ka Latvija var pastāvēt kā neatkarīga valsts. Savā laikā esmu piedalījies arī Barikādēs un apbalvots ar Barikāžu dalībnieka medaļu. Uzskatu, ka mums ir jābūt neatkarīgai valstij – mēs varam pastāvēt.

Lāčplēša dienā televīzijas raidījumā viesojos kopā ar ģenerāli Juri Vectirānu, kurš savulaik organizēja Barikādes. Atcerējāties radio paziņojumu, ka cilvēkiem, kuri gatavi ņemt ieročus rokā, ir jāiet nevis pasīvi stāvēt, lai vienkārši tur būtu, bet reāli cīnīties. Radiomājā tika veidots saraksts ar tiem, kam varētu izsniegt ieročus. Tur mēs ar Juri Vectirānu

ievilkās – nevarējām īsti saprast, kāpēc ceremonija nenotiek. Izrādās, ka poļi bija pateikuši, ka neparakstīs līgumu, ja tur nebūs paredzēts par vienu miljardu eiro vairāk. Šāda poļu “nekaunība” izraisīja apmēram stundu ilgākas sarunas, kuru rezultātā Polija arī dabūja par vienu miljardu vairāk. Bet Repše tajā laikā dzēra šampanieti un bija gatavs parakstīt jebko, un to viņš arī izdarīja, pieņemot divreiz sliktākus noteikumus nekā Polija.

Tā mēs toreiz kopā lidojām – tikai viņš biznesa klasē uz valsts reķina, bet es ekonomiskajā par savu naudu. Mēs ar Repši kādreiz bijām pietiekami labi pazīstami un sveicinājāties, bet no tās reizes pārstāju viņu sveicināt. Tagad, kad ieraugu šo cilvēku uz ielas, nesarunājos ar viņu ne par ko...

Protams, ja Latvijas intereses pievienošanās sarunās nepārstāvētu Briselei paklausīgi bezmugurkaulnieki, rezultāti būtu ievērojami labāki. Piemēram, Polija vienojās arī par PVN izņēmumu savām lauksaimniecības precēm. Polijā neapstrādātiem vietējiem lauksaimniecības produktiem PVN tika noteikts 5 procentu apmērā. Latvijā gan importam, gan vietējai produkcijai PVN ir vienāds. Tāpēc “paldies” no Latvijas zemniekiem par lauksaimniecības nīcināšanu pienākas tā laika Valsts prezidentei Vairai Vīķei-Freibergai, Ministru prezidentam Eināram Repšem, ārlietu ministrei Sandrai Kalnietei, Ārlietu ministrijas valsts sekretāram Mārim Riekstiņam un citiem sarunātājiem. Pateicīgiie sadārdzinātās partikas pircēji vēlāk Vairai izveidoja ziedu paklāju, bet Kalnieti par šiem “sasniegumiem” deleģēja Eiroparlamentā saņemt vairākus tūkstošus eiro lielu mēnešalgu... Visi 2003. gada Saeimas eirootimisti – PCTVL, tagadējā “Saskaņa”, tagadējā “Vienotība”, t.s. nacionāli – vienotā frontē aicināja tautu balsot par neizdevīgajiem pievienošanās noteikumiem, tērējot valsts naudu, kas vismaz 120 reizes pārsniedza līdzekļus, kurus privāti varēja saziest eiroskeptiķi patiesai un godīgai sabiedrības informēšanai.

Rezultātā Latvija bez ierunām pieņēma Eiropas Savienības prasības uzlikt PVN arī apkurei un medikamentiem. Pirms tam Latvijas vara neuzdrošinājās tā rīkoties, bet pēc 2003. gada referenduma Briseles komandu izpilde ir svēta lieta.

DDD: Kāpēc Briselei vajadzēja

apkures un medikamentu aplikšanu ar PVN?

N.G.: Tāpēc, lai atbilstoši Briseles formulai, pieaugot iekasētajam PVN, būtiski palielinātos Latvijas dalības maksa Eiropas Savienībā. Vairas un kalnietes tam centīgi piekrita un par to saņēma pat tautas pateicību...

LATVIJA AR 2–3 MILJARDIEM MĪNUSĀ

DDD: Ir vēl kāds apstāklis, uz kuru ne reizi vien norādījām komisāram Ginteram Ferhoigenam pirms 2003. gada referendumā, taču kas netika ņemts vērā – Eiropas Savienība nedrīkstēja uzņemt Latviju bez deokupācijas, dekolonizācijas, deboļševizācijas procesa atrisināšanas.

Normunds Grostiņš: Es teiktu, ka Eiropas Savienība ir kārtējā kolonizācija. Un īstenībā Eiropas Savienības vadītājus pavisam neuztrauc mūsu neveiktā dekolonizācija. Viņiem svarīgi ir tikai savi ekonomiskie parametri. Ja paskatāmies pagājušā gada statistiku, redzam, ka Vācijas ārējās tirdzniecības bilance ir plusā par 257 miljardiem eiro, bet Latvija kārtējo reizi ir minusā par 2–3 miljardiem.

DDD: Tātad mēs vairāk atdodam nekā saņemam no Eiropas Savienības?

N.G.: Vienmēr. Jā, kamēr esam bijuši Eiropas Savienībā, vairāk esam atdevuši nekā saņēmuši. Un ne tikai mēs – faktiski gandrīz visa Austrumeiropa, izņemot Višegradas grupu, kas ir efektīvāka savu interešu aizsardzībā.

T.s. “treknajos gados” Latvijā bija pat tā, ka saņēmām vienu miljardu, bet atdevām četrus par importētajām precēm no Vācijas un ES kopumā. Faktiski Eiropas Savienības attiecības ar Latviju vienmēr ir bijušas zirnekļa un mušas attiecības. Tāpēc – jo vairāk iedzīvotāju, jo lielāks Latvijas imports... nu un kāpēc kādus patērētājus tad sūtīt ārā?!

DDD: Vai tāpēc mūsu tauta tiek ideoloģiski apstrādāta, lai zustu vēlēšanās atbrīvoties no krievvalodīgajiem okupantiem, kolonistiem? Eiropas Savienības lielkorporācijām mēs esam izdevīgi pircēji?

N.G.: Jā. Acīmredzot eirootimisti nav ieinteresēti samazināt iedzīvotāju skaitu Latvijā, tāpēc esam gatavi vēl arī pieņemt bēgļus.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

TĀPĒC “PALDIES” NO LATVIJAS ZEMNIEKIEM PAR LAUKSAIMNIECĪBAS NĪCINĀŠANU PIENĀKAS TĀ LAIKA VALSTS PREZIDENTEI VAIRAI VĪĶEI-FREIBERGAI, MINISTRU PREZIDENTAM EINĀRAM REPŠEM, ĀRLIETU MINISTREI SANDRAI KALNIETEI, ĀRLIETU MINISTRIJAS VALSTS SEKRETĀRAM MĀRIM RIEKSTIŅAM UN CITIEM SARUNĀTĀJIEM.

Grigule sākumā bija pievienojusies eiroskeptiskajai Lielbritānijas Neatkarības partijas veidotajai grupai, bet pēc dažiem mēnešiem no turienes izstājās. Pēc tam mūsu medijos notika kārtējā manipulācija, paziņojot, ka Grigules izstāšanās likvidēšot eiroskeptisko grupu – jo nebūs pārstāvētas 7 valstis.

DDD: Vai Grigule tiešām sagrāva šo grupu?

N.G.: Nē, viņai tas izdevās tikai pāris dienas. Grigule toreiz vienojās ar Martinu Šulcu, kurš ir kreisais sociāldemokrāts, bez augstākās izglītības, toreizējais Eiroparlamenta priekšsēdētājs. Viņš atbalsta imigrāciju, geju tiesības u.tml. Arī vienīgais “Saskaņas” deputāts ir šajā grupā pie Šulca. Pēdējais vienkārši ienīst gan Lielbritānijas Neatkarības partiju, gan Marīnu Lepēnu un tāpēc, solot visādu labumus, ātri pārliecināja Ivetu Griguli izstāties. Šī Grigules un Šulca savvērestība darbojās tikai divas dienas, pēc tam eiroskeptiķi dabūja Polijas deputātu, kurš iestājās, un grupa darbību atjaunoja. Bet Latvijas presē to neatspoguļoja – rakstīja tikai, ka šī eiroskeptiskā grupa esot izjukusi.

IZDEVĪGS DARĪJUMS...

DDD: 2013. gadā, kad Latvijā tika spriests par pievienošanās eirozonai, Iveta Grigule intervijā mūsu avīzei sacīja: “Patiesībā līdz vienotām Eiropas Savienota-

mentu neratificēt, uzskaitot zaudējumus. Saņēmu oficiālu Emša atbildi (paldies vismaz par to!), ka viņš vēlas redzēt stipru Eiropas Savienību. Tātad federālu utt. 2005. gadā referendumā ES Konstitūciju noraidīja Francija.

Zinot, ka vēlētāji Latvijā nav pārāk lieli eirootimisti, Grigule gluži vienkārši izmantoja tautas neapmierinātību un tika ievēlēta, protams, izmantojot arī ļoti lielu naudu vēlēšanu kampaņā. Viņas vēlēšanu kampaņas izdevumus es lēšu ap kādiem 300 000 eiro. Šo naudu viņa kā eiropadeputāte, protams, atpelnā, piecu gadu laikā saņemdamā algā, palīgiem un visādu deputātu labumus ne mazāk kā 2 miljonus.

DDD: Tātad iekļūt Eiroparlamentā ir izdevīgs darījums...

N.G.: Ja cilvēks strādā savai kabatai, tad tas, protams, viņam ir finansiāli izdevīgi. Mēs jau arī redzam, ka Latvijas deputātiem Eiroparlaments ir vienkārši tāds kā bizness. Nekāda Latvijas interešu aizsardzība tur nenotiek. Dānijā eiroskeptiķi, kad kandidē uz Parlamentu, paziņo, ka nems tikai tik lielu algu, cik ir Dānijas parlamentā – Latvijas gadījumā tas būtu kādi 1500 vai 2000 eiro mēnesī – , bet pārējo ieguldīs savas valsts interešu aizsardzībā. Tā ir daudz pieklājīgāka attieksme, no kuras varētu mācīties. Kad kandidējam ar eiroskeptiķu sarakstiem, arī mēs Latvijas vēlētajiem teicām, ka naudu ieguldīsim Latvijas interešu aizsardzībā. Bet mūsu vēlētajiem tas to-

arī satikāmies. Pēc tam, kad tu esi daudz darījis neatkarības atgūšanai, arī bijis gatavs brūnoti cīnīties, riskēt ar dzīvību, tad negribas savas valsts neatkarību atdot.

DDD: Un tāpēc tu esi pret suverenitātes atdošanu Eiropas Savienībai, jo tici Latvijas kā nacionālas valsts nākotnei?

N.G.: Protams.

Tie noteikumi, ar kuriem it kā daļēji esam deleģējuši savu suverenitāti Eiropas Savienībai, ir pat ekonomiski ļoti neizdevīgi, salīdzinot ar to, ko varējām saņemt. Piemēram, Polija iestājās tajā pašā dienā, tajā pašā stundā, burtiski vienā un tajā pašā ceremonijā, bet jau no paša sākuma uz vienu cilvēku saņēma divas reizes lielākus eirofondu maksājumus. Ja Latvija saņem aptuveni vienu miljardu gadā, tad tas nozīmē, ka šīs atšķirības rezultātā vairāk nekā desmit gadu laikā ir zaudēti vairāk nekā 10 miljardi eiro...

DDD: ...jo?

N.G.: ...jo ticis noslēgts sliktis līgums par iestāšanos.

DDD: Kāpēc tā?

N.G.: Sarunu process notika, sākot jau ar Birkavu. Principā līguma ar ES saturu nosaka spēja risināt sarunas. Atceros, ka tolaik vienā lidmašīnā ar premjerministru Repši aizlidojām uz Dāniju, kur Kopenhāgenā notika noslēdzošā parakstīšanās. Viņš bija iekšā uz parakstīšanu, bet es uz ielas kopā ar dāņu eiroskeptiķiem. Šī demonstrācija

NACIONĀLISMA ATDZIMŠANA

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Gedroics: Kas mums ir riebīgs, viņam šķiet labs, un Vilders saprot, ka, slavējot homoseksuālismu, viņš vairāk iegūs nekā zaudēs. Diemžēl tā ir. Viņš ar to rēķinājās.

Daudzi politiķi ir kā veikalniece – ja viņi redz, ka šie sierīņi garšo tautai, viņi tos iepirks pat tad, ja tie nav veselīgi. Mums arī vajadzētu padomāt, vai tiešām uz nākamajām Saeimas vēlēšanām nevarētu kaut vienu tādu puslīdz ciešamu kandidātu sarakstu izveidot?! Man jau pārmet – tas Aivars vienmēr aicina no visa norobežoties. Neesmu tāds, kā kādreiz dažs labs Pilsoņu Kongresā teica: mēs principā nekur neiesim, nekad neko nedarīsim

zināmā mērā jābūt kā dakterim: ja viņš kaut kādas labas zāles ir izdomājis, tad jāmēģina pierunāt tautu tās lietot pat tad, ja tās nav garšīgas. Tā arī mums šeit. Ja zinām, kādi ir mūsu mērķi, ko gribam panākt, tad sākam skatīties, kā tos realizēt. Man patika Leonarda Inkina teiktais diskusijā ar pāris vislatviešiem¹: “Vispirms mums jāvienojas, vai mums vajag Latvijā tos okupantus vai nevajag. Bet, kā viņus dabūt ārā (var vai nevar to izdarīt), tas ir cits jautājums, tas ir otršķirīgs, par to domājot un rīkojoties, var paiet gadi un pat gadu desmiti. Bet, ja nevaram vienoties – vajag mums viņus vai nevajag –, ja uzskatām, ka ar viņiem tāpat

DAUDZI POLITIĶI IR KĀ VEIKALNIEKI – JA VIŅI REDZ, KA ŠIE SIERIŅI GARŠO TAUTAI, VIŅI TOS IEPIRKS PAT TAD, JA TIE NAV VESELĪGI.

– gaidīsim, ka marsieši kaut ko mūsu vietā izdarīs. Nē, mums pašiem darīt vajadzētu! Bet, ja situācija ir tāda, kāda ir – jau trijās Saeimas vēlēšanās pēc kārtas šāda saraksta nav bijis –, tad nav jēgas tagad stundām analizēt, kāpēc tā ir noticis.

Tomēr, ja tiešām atkal neviena kārtīga saraksta nebūs, tad uzskatu, ka labāk neiet uz vēlēšanām nekā kārtējo reizi balsot par tādiem, kas nekad nav rūpējušies par mums un nerūpēsies. Šādā gadījumā vismaz sirdsapziņa būs tīra – neesam savas rokas tur smērējuši. Kā kādreiz teica ļaudis PSRS laikā: ja es nevaru būt disidents, ja man nav dūšas aktīvi cīnīties, tad vismaz tuos tālāk no PSKP, no vadošajām struktūrām. Apmēram tāda ir mana pozīcija arī patlaban.

DDD: Droši vien, ir vesela rinda cilvēku, kuri nosauks tevi par populistu. Ko tu tādiem atbildētu?

A.G.: Ko nozīmē tas jēdziens “populists”? Populists ir tas, kurš runā tautai patīkamas lietas. Parasti jau to uztver kā nereālas lietas. Nepateikšu, kas to īsti ir teicis, bet, manuprāt, šis teiciens ir vietā: **“Īsta politika nav darīt to, kas šobrīd iespējams, bet politikim ir jācenšas padarīt par iespējamu to, kas ir nepieciešams.”**

Tātad es uzskatu, ka politikim ir jādomā, kā realizēt to, kas tautai ir vajadzīgs. Ja tauta nesaprot, tad ir jāskaidro. Bet mēģināt peldēt pa straumi – šo nevar, to mēs nebedisim, šis atkal nelielas aktuāls, par to nerunāsim – tā ir tāda tirgotāja pozīcija. Politikim

var labi sadzīvot, tad ir grūti par kaut ko ar tādu cilvēku vispār runāt.”

SAPROT TO, KO PERSONĪGI PIEDZĪVO

DDD: Tātad tu piekrti, ka mums, latviešiem, vispirms būtu stingri jāvienojas, ka ir nepieciešama dekolonizācija, lai tālāk kopīgi meklētu veidus, kā to īstenot dzīvē?

Aivars Gedroics: Protams. Ir jāsamazina svešautiešu skaits, un nevar arī pieļaut, ka ieplūst jauni. Viena lieta ir Eiropas bēgļu sistēmas iedalītie cilvēki, bet tā ir aisberga redzamā daļa. Taču ir vēl arī tādi, kuri paši pataisno prasās uz patvērumu Latvijā. Mūsu Nacionālā apvienība notēlo, ka viņiem tas it kā nepatīk, bet skaidri redzu, ka viņi neriskēs ar savu statusu, ar savu vietu valdībā un no principiem, manuprāt, atkāpsies, ja draudēs pazaudēt savu ietekmi. Tomēr mums vajadzētu pacensties, lai Saeimā būtu vismaz daži cilvēki, kas ir gatavi cīnīties un principiāli par savu lietu pastāvēt. Lai kā uz mani dusmotos viens otrs, bet es šādas principiālus cilvēkus šobrīd neredzu esošajā Saeimā – nevienu diemžēl.

DDD: Varbūt, ka vaina ir arī vēlētajos? Ja politiķi mēģina izpaikt vēlētāju interesēm, tad problēma nav tikai politiķos?

A.G.: Protams, protams.

DDD: Bet, tavuprāt, kāpēc cilvēki neilgojas pēc dekolonizācijas un nepieprasa to?

A.G.: Katram varbūt uz to būtu sava atbilde, katram savi iemesli. Tomēr acimredzot cilvēki nejūtas nemaz tik slikti. Kādā pārraidē “Būt latvietim” Leonards Inkens teica: “Ir divas grupas cilvēku: vieni, kuri dzīvo latviskā vidē un atbrauc uz Rīgu divas trīs reizes gadā. Tās retās reizes viņi var arī paciest krievu valodu – nav tik traki. Bet otri visu laiku ir tik krieviskā vidē, ka viņi ar okupantiem ir saraduši un pat saradojušies. Kā ļaudis Sibīrijā sarod ar odiem – viņi nevar pat iedomāties savu pasauli bez tiem.”

DDD: Tas viņiem šķiet normāli...

A.G.: Jā. Tāda ir viņu dzīve, un citāda, viņuprāt, tā nevar būt. Savukārt tādās pilsētās kā Rīga, Liepāja, Jelgava, kur cilvēki gan jūt, ka latviskums tiek žmiegts, bet ne tik lielā mērā, lai pilnībā apspiestu pretestību, – viņi tur varbūt jūtas slikti un sāk protestēt, tā tad būtu tā trešā, cīnītāju, grupa.

DDD: Bet Daugavpils? Tu tur dzīvo.

A.G.: Protams, ka Daugavpilī ir kļuvis mazliet labāk nekā PSRS laikos. Vismaz uz poda tevi neviens nesūta, ja tu latviski runā... Bet principā – ko tur labu var gribēt, ja nacionālais sastāvs tur nav īpaši mainījies.

MĀNĪGAIS LATVISKUMS DAUGAVPILĪ

DDD: Vai Daugavpilī ir samazinājies iedzīvotāju skaits? Cik procentuāli tagad ir latviešu?

Aivars Gedroics: Iedzīvotāju ir kļuvis mazāk. Runā, ka latviešu ir 17–18 procenti, bet tagad jau ļoti daudzi mēģina sevi pierakstīt par latviešiem. Ja kaut viens no vecākiem ir latvietis, bērnu uzskatīs par latvieti. Tā viņam vieglāk būs dzīvot, ne jau patiešām viņu par latvieti audzinās. Zinu arī ģimenes, kurās latviski nerunā, bet viņi sevi uzskata par latviešiem. Pēc statistikas, piektdaļa daugavpiliešu it kā esot latvieši, bet, domāju, reāli tikai 10–12 procenti.

Protams, ne tikai skaitļi svarīgi, galvenais ir nacionālā stāja.

Tas mūsu *Lāčplēsis*, kuru es gan milu saukt citādkā, tiek uzskatīts par *baigo* patriotu, bet, ja iedziļinās, viņš nebūt nav latviešu draugs. Viņa partijā ir cilvēki, kas nezina latviešu valodu, piemēram, Vladislavs Bojaruns. Daugavpilī, kur mērs ir latvietis, svin 9. maiju un 27. jūliju – analogu Rīgas 13. oktobrim. Un, lūk, tie esot “pareizie domnieki” – nedrīkstot pieļaut, ka viņus no maina kādi citi. Es gan domāju – kāda starpība, kas stāsies vietā pēc pašvaldību vēlēšanām?! No vienas puses, ja tāds Elksniņš nāk, kurš pašvaki runā latviski un par kuru zinām, ka viņš pārstāv “Saskaņu”, tad varbūt ir pat labāk, ka tā maska krīt?... Bet tāds Jānis Lāčplēsis – vārds un uzvārds vien liel domāt, ka būtu varens patriots, bet viņa darbi ir vienkārši parodija viņa *nosaukumam*. Tā ir nīrgāšanās par mūsu svētumiem. Tā viņi, domnieki, izliekas sabiedrības priekšā. Dod naudu arī Daugavpils Latviešu biedrībai, lai viņi var aizbraukt ekskursijās, sārīkot ballītes, neko vairāk jau tai nevajag, ar to pietiek. Viņi lielās ar savu apolitiskumu, tikai jautājums – kāds labums no tādas biedrības? Arī PSRS laikos varēja padziedāt, uzdancot... u.tml.

DDD: Pret latviešiem izturas kā pret minoritāti, bet paši latvieši arī pieļauj tādu attieksmi.

A.G.: Jā, tā tas ir. Pastāv dažādas kultūras biedrības, kas pamatā slavē pilsētas domi, palīdzot uzturēt tās it kā latvisko imidžu. Taču patiesībā Daugavpilī nekas nav īpaši mainījies, lai arī kas tur pie varas būtu. Patiesībā viss ir virzījies pat uz sliktu pusi. Tiek maldīgi pasniegts, ka Daugavpilī tagad esot ļoti nacionāla pašvaldība – ne tāda kā

Rīgā, kur pie teikšanas ir okupants Ušakovs. Nenoliedzu, ka okupants, bet vai tāds *kangarītis-lāčplēsis* ir labāks? Pat vēl sliktāks...

DDD: Vai Daugavpilī būtu iespējams 16. marta gājiens?

A.G.: Reiz, pirms vairākiem gadiem, daži mēģināja to rīkot, bet nesaņēma atļauju – nācās iet pa trotuāru. Sīkāk par to neko nezinu, jo šie ļaudis ar mani nevēlējās kontaktēties. Es gan domāju, kamēr mūsu tautas apziņa ir tāda, kāda ir, varbūt labāk pulcēties centrā, Rīgā, kaut tikai kopumā mūsu būtu vairāk. Mūsu ienaidnieki jau priecājas un skaita – lūk, šogad vēl kāds simtiņš mazāk atnāca u.tml.

DDD: Tomēr šogad 16. marts bija darba dienā un pulcēja ļoti daudzus. Pat oficiālie mediji atzina, ka bija ieradušies 2000 cilvēku – vairāk nekā citus gadus. Vai tas varētu liecināt, ka cilvēki kļūst drosmīgāki un sāk saprast, kas ir patiesība un cik ļoti nepieciešama dekolonizācija?

A.G.: Es ceru. Varbūt, ka tie ārzemju notikumi arī cilvēkus daudz maz iedrošina. Vienīgais, kas mani tiešām skumdina, ir visi šie izgājieni no “Visu Latvijai!” puses, atkārtoti, jau otro gadu pēc kārtas aizliedzot man lietot apsēju ar oficiāli reģistrēto biedrības “Latvietis” simboliku, kurā redzams ugunskrusts. Saprotu, ka viņi mani īpaši nemīl (maigi izsakoties), jo pret viņiem vēršu kritiku saziņas līdzekļos...

Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apine

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=NsTjLkYaSfl>

REDZAM, KĀ PAR NOTIEKOŠO PSIHO SOROSIEŠI, KĀ VIŅU SAZIŅAS LĪDZEKĻI VISU LAIKU BEZMAZ VAIMANĀ, IT KĀ KĀDA KOMĒTA TAISĪTOS KRIST VIRSŪ! PAT TAD, JA KOMĒTA PATIEŠĀM KRISTU, VARBŪT VIŅI VĒL TĀ NEPĀRDZĪVOTU UN NENERVOZĒTU KĀ TAGAD PAR TO, KA NACIONĀLISMS ATDZĪVOJAS UN EIROPAS SAVIENĪBA BRŪK.

**LNF bankas kots
ziedojumiem laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

kots: LV40HABA0551034053378

STEPANS BANDERA – līderis, ar ko lepoties

Žurnālists Imants Liepiņš ir veidojis daudzas reportāžas no Ukrainas jau kopš 2005. gada. Tāpēc kopš 2014. gada janvāra viņš ir bijis gan Maidana, gan Krimas okupācijas, gan Donbasa kara, ieskaitot kaujas par Doņeckas lidostu, aculiecinieks. Laikraksta “DDD” redakcijai viņš piedāvāja publicēt fragmentu no savas grāmatas **“UKRAINA. Dzīvība, nāve un iekšējā revolūcija: aculiecinieka stāsts”**, kurā aprakstīta Ukrainas valstiskuma vēsturiskā dzimšana, cīņas un Stepāna Bandera loma Ukrainas brīvībā.

VĒSTURE KĀJĀM GAISĀ

Imants Liepiņš

Grāmatas “UKRAINA. Dzīvība, nāve un iekšējā revolūcija: aculiecinieka stāsts” autors

Vēstures izpratne Latvijā veidojusies ne tikai latviešu, baltvācu un Rietumeiropas vēsturnieku pētījumu gaismā, bet arī krietnā Krievijas historiogrāfijas tradīcijas ietekmē. Ukrainu tajā parasts skatīt kā Krievijas valsts pirmsākumu un vēlāku sastāvdaļu. Tāpēc tas skatījums, kurš uz vēstures faktiem ir pašā Ukrainā, izraisa pārsteigumu visiem, kas par Austrumeiropas vēsturi dzirdējuši pārsvarā krievisko variantu.

“Ukraina 1.0” dzima mūsu ēras 882. gadā, kad Novgorodas vikingu jeb varjagu izcelsmes kņazs Olehs paplašināja savu aizstāvamo teritoriju lejup pa Dņipro un pārcēla galvaspilsētu uz Kijivu, kas jau tolaik bija pilsēta ar cienījamu vēsturi vairāku simtu gadu garumā. Simts gadu laikā izveidojās Kijivas Rusa (ko vikingi sauca «Garðaríki» vārdā), kas bija valīga, bet efektīva austrumslāvu konfederācija ar krietnu vikingu piemaisījumu. Vienubrīd tā sniedzās no Melnās jūras līdz Peipusam un Lādogai, iesūcot sevī Hazāru Kaganātu un citus valstiskos veidojumus. Rusas valstiskais simbols bija trijzobis, likumdevēja sapulce – Viče, valūta – hrivna.

Šis process notika vienlaikus ar iedzīvotāju kristīšanos. Nemot piemēru no hazāriem, lielkņazs Volodimirs Dižais izpētīja, kura no trim monoteistu reliģijām – jūdaisms, islāms vai kristietība – būtu valstij visvairāk piemērota. Islāms tika atmests uzreiz, jo izrādījās, ka tas neļauj dzert. Pēc ilgākas lēmšanas tika nospriests, ka arī no jūdaisma liela jēga nevar būt, ja reiz no visām tautām Dievs tieši savai visvairāk it kā izredzētajai tautai ļāvis palikt bez savas valsts. Vēl vairāk, Dievs izklidējis savus bērnus izraēlus pa visādām pasaules malām – no Gibraltāra līdz Čerņihivai.

Pēc vairāku gadu kolektīvas spriedelēšanas Volodimirs Dižais, atšķirībā no hazāriem, izlēma par labu kristietībai, ne jūdaismam, un tā viņš kāda karagājiena vidū Hersonēsā, Krimā kristījās. Šo notikumu mūsdienās izmanto Krievija, attaisnojot Krimas okupāciju, jo Volodimira Dižā kristīšanās aizsāka notikumu ķēdi, kura galu galā noveda arī pie kristietības izplatīšanās Moskovijā – Volodimirs ir svētais visu versiju pareizticībā, un Maskavas patriarhāts uzskata viņu par “savējo”.

DRUPU LAIKI

Ap to laiku, kad livu zemēs iebrauca vācu tirgotāji un izveidojās Livonija, Kijivas Rusā aizsākās lejupslide. Tās vietā stājās Haličņas–Voliņas karaliste, kas aptvēra zemes no Moldovas līdz Baltajai jūrai. XIV gs. vidū arī tās teritoriju sadalīja lielvaras: mongoļu–tātāru Zelta Orda, Lietuvas dižkunigaitija un Polijas karaliste. Vēlāk pievienojās vēl Krimas hani.

Cenšoties atbrīvoties no Polijas–Lietuvas politiskās pārraudzības un tās magnātu ekonomiskās politikas, kas Ukrainu noplicināja, 1648. gadā stepju kazaki sacēlās, ar hetmani Bohdanu Hmeļnicki priekšgalā cenšoties izveidot pavisam neatkarīgu valsti. Kazaku kopienas, sauktas par Sičēm, katra pati Sičes Radas ietvaros noteica politiku, kas bieži nesakrita ar Polijas–Lietuvas virsvadību. Tāpēc kazaki kopā ar Krimas tatāriem centās padzīt Poliju–Lietuvu, bet visa zeme drīz iekļuva lejupejošā vardarbības un pagrimuma spirālē. Vēsturē šo periodu pazīst ar nosaukumu “Drupas”.

Lai izklātu no bezizejas, Hmeļnickis mēģināja vienoties ar Moskoviju, lai kopīgiem spēkiem izbeigtu karus. Krievija apgalvojusi, ka hetmanis parakstījis vienošanos par iestāšanos Moskovijā; tomēr nākamo 300 gadu laikā Krievija nav spējusi uzrādīt dokumentu, kur kaut kas tāds būtu rakstīts. Protams, tas netraucēja Moskovijai sākotnējo “aizsardzību” pārvērst okupācijā. Kazaku cīņa tagad jau vērsās pret Krieviju, bet Ukrainas teritorija pamazām tika inkorporēta Moskovijā.

Aizgāja pat līdz tam, ka Moskovija piesavinājās Rusas nosaukumu. Cenšoties “lēģitimizēt” savus iekarojumus rietumu virzienā, Pēteris I atmēta Moskovijas nosaukumu un sāka lietot apzīmējumu “Rossija”, kas bija atvedināts no Kijivas Rusas rakstības grieķu valodā.

TĀ NAV NEKĀDA “KIJEVAS KRIEVZEME”!

Krievijas vēstures traktējuma ietekmē Kijivas Rusas nosaukums senāk arī latviešu vēstures grāmatās tika tulkots kā “Kijivas Krievzeme”. Šādam tulkojumam īsta pamata nav. Kijivas Rusa ir bijusi valstiskuma pirmsākums veselām trim modernajām valstīm – Ukrainai, Baltkrievijai un Krievijai –, līdzīgi kā Livonija ir pirmsākums mūsdienu Latvijai un Igaunijai reizē. Bet tas vēl nav pamats “Rusu” tulkot kā “Krievzemi”. Karpato ar šodien dzīvo un plaukst rusīni – etniska gru-

pa, kas ar lepnumu glabā senās tradīcijas un atsevišķo valodas paveidu. Pārējie ukraiņi viņus uztver apmēram tāpat kā vidusmēra latvieši uzlūko mūsu latgaļus vai ventiņus: neatņemama un integrāla valsts sastāvdaļa, kuru kultūras un vēstures unikālo atšķirību visa sabiedrība atzīst, atbalsta un ciena.

Bet šāda attieksme visu iepriekšējo valsts iekārtu laikā ir bijusi retums kā pie mums, tā Ukrainā. Atrašanos Krievijas pakļautībā ukraiņu nācija izjuta kā verdzību – dzimtbūšana, politiska beztiesība, aizliegums rakstīt ukraiņiski un mācīt dzimto valodu –, neatkarīgajiem un raksturā stiprajiem kazakiem tās bija mocības. Situāciju daļēji glāba fakts, ka daļa ukraiņu atradās zem Austroungārijas impērijas varas – tajā visām tautām tika dotas vienādas iespējas saglabāt un veicināt savu valodu, kultūru attīstību.

Tieši šādā vidē izauga nākamais tautas līderis – zvērīnātais antifašists un antikomunists Stepāns Bandera. Viņš piedzima 1909. gadā Haličņā – vietā, kur blakus mierīgi sadzīvoja ukraiņi, ebreji, poļi, rusīni un citi. Likteņa ironijas pēc tolaik apgabals (ar Cisleitānijas nosaukumu) piederēja Austroungārijas kronim, kaut gan vienīgie, kas nedzīvoja reģionā, bija tieši austrieši un ungāri. Šī situācija ukraiņu nacionālistiem, pie kuriem piederēja arī Banderu ģimene, likās divaina – kā tas var būt, ka lielajai ukraiņu tautai nav savas valsts, ja turklāt visiem bija labi zināms, ka šāda valsts pastāvējusi jau pirms vairāk nekā 1000 gadiem?

UKRAINAS REPUBLIKAS DZIMŠANA

Haoss Pirmā pasaules kara beigās uz dažiem gadiem atdzīvināja sapni par ukraiņu valsti. Vienlaikus radās pat divas – Ukrainas Tautas Republika un Rietumukrainas Tautas Republika. Krimā uz brīdi spēja izveidoties demokrātija, anarhisti Brīvteritorijās uz trim gadiem eksperimentēja ar valsts varas neesamību. Krievijā radās padomju marionešu valsts, kuras karogu šodien izmanto Doņeckas separātistu formējumi. Padomju vara aprija visus, un drīz izveidojās Ukrainas PSR ar galvaspilsētu Harkivā.

Paralēli Polija atguva savu valstiskumu, un Stepāns Bandera – tolaik uzcītīgs skolnieks un ukraiņu skautu organizācijas “Plast” aktivists – izrādījās esam Polijas pavalstnieks. Polija pret savām minoritātēm izturējās ar aizdomām: piemēram, pastāvēja kvotas, kas ierobežoja ukraiņu, ebreju un lietuviešu izcelsmes studentu uzņemšanu universitātēs, bet daudzviet viņus neuzņēma vispār. Jauniešiem tā likās nepieņemama situācija, un viņi izeju saskatīja neatkarīgas Ukrainas valsts izveidē.

Enerģiskais Stepāns Bandera vadīja pretalkohola un pretsmēķēšanas kampaņu: monopoltiesības uz šo preču tirgošanu bija Polijas valstij – atturības mērķis bija ieriebt Polijas ekonomikai un valsts budžetam, atņemot akcīzes nodokļa ieņēmumus. Bandera kļuva par līderi Ukraiņu Nacionālistu organizācijas agresīvākajam novirzienam (OUN-B), izvērsa pagrīdes revolucionā-

ro tiklu Ukrainas PSR teritorijā. Viņi pārdzīvoja, ka NKVD pret darbības dēļ nespēja neko daudz palīdzēt badā mirstošajiem tautiešiem Staļina izraisītā Golodomora laikā: tišuprāt tika nobadināti līdz nāvei vismaz 7 līdz 10 miljoni Ukrainas PSR iedzīvotāju, un precīzs skaitlis nav zināms līdz pat šai dienai. Tas bija genocīds, kurš tika apzināti virzīts tieši pret ukraiņu tautības iedzīvotājiem, ne krieviem un ne, piemēram, ebrejiem, kaut gan cieta visi. Visvairāk izpostīja Ukrainas austrumu apgabalus, kuros izmērdētās tautas vietā Donbasā ievēda krievu kolonistus.

BANDERU IENĪDA VISU PAVEIDU OKUPANTI

Cīņa par ukraiņu valsti un pret jaunatnes pārpoļošanos noveda pie tā, ka Banderu 1934. gadā Polijā sagūstīja un notiesāja uz nāvi, augstāko soda mēru pēc tam nomainot ar mūža ieslodzījumu. Protams, Bandera mēģināja izbēgt, tomēr beigās ukraiņu vadoni atbrīvoja tikai Hitlera un Staļina veiktā Polijas dalīšana – sagraujot Polijas Republiku. Sākotnēji hitlerieši mēģināja izmantot OUN-B biedrus, lai no viņiem izveidotu sev paklausīgas armijas vienības, bet šis plāns izgāzās: ukraiņu “Waffen SS” rindās iestājās tikai divi nepilni bataljoni, pat ne 1000 vīri.

Astoņas dienas pēc Vērmahta uzbrukuma Padomju Savienībai Bandera proklamēja neatkarīgu Ukrainas valsti. OUN-B sadalījās nelielās mobilajās grupās (5 līdz 15 cilvēki), kas izpletās pa visu Ukrainu un propagandēja neatkarīgu republiku. Nedēļas laikā Bandera tika arestēts un nonāca koncentrācijas nometnē. Banderā pavadīja Zaksenhauzenes nāves nometnē trīs gadus, tomēr uz gāzes kameru netika nosūtīts, jo nacisti cerēja no viņa izspiest vēl kādu labumu. Abi Banderas brāļi nonāca Aušvicē, kur gāja bojā, bet ne no nacistu rokas – viņus noslepkavoja tajā pašā nāves nometnē nonākušie poļi. Turpreti trīs mēsešus nonāca Gulagā, kur izdzīvoja, taču pēc Staļina nāves tika atbrīvotas bez tiesībām griezties Ukrainā.

UKRAIŅIEM – PAŠIEM SAVA MEŽABRĀĻU KUSTĪBA

Tikmēr Ukrainas patriotisms pieņēma spēkā, un drīz desmitiem tūkstoši stājās Ukrainas

Partizānu Armijā (UPA), kas cīnījās reizē pret nacistiem un komunistiem. Tieši no šejienes nāk sarkanmelnaiss karogs: ja Ukrainas dzeltenzilais karogs apzīmē zeltainu labības lauku, virs kura plešas zilas debesis, tad sarkanmelnaiss ir kaujas karogs, kurš simbolizē sarkanās asinis pār melnzemi.

UPA bija vienīgā pilnvērtīgā partizānu armija Otrā pasaules kara laikā, kas ne brīdi nebija saistīta ne ar vienu lielvaru un cīnījās pati par savas tautas nākotni. Bandera, atbrīvots no koncentrācijas nometnes 1944. gada beigās ar solījumu cīnīties pret PSRS, bija laimīgs uzņemt UPA rindās ebrejus, ja vien viņi atbalstīja kopējo mērķi – Ukrainas nacionālismu. UPA militārais komandieris Romāns Šukhevičs izdeva pavēles, kas aizliedza veikt represijas pret ebrejiem. Bet vācu paligpolicijā (“šucmaņos”) iesauktie ukraiņi masveidā pārgāja UPA rindās ar visiem vācu ieročiem.

Otrais pasaules karš beidzās, taču ne UPA cīņa. Ukraiņi darīja tieši to pašu, ko baltiešu nacionālie partizāni – izvērta cīņu pret padomju varu. “Banderivecus” kādu brīdi atbalstīja britu MI6 un Amerikas CIA, taču britu nodevējs Kims Filbijs citu noslēpumu vidū nodeva Lubjankai ziņas par ukraiņu un Rietumu sadarbību. Bet UPA nepadevās līdz pat 1956. gadam – vēl ilgāk spēja noturēties tikai mežabrāļu kustība Baltijā, kas bija aktīva vēl dažus gadus pēc tam. Padomju vara noslepkavoja vismaz 103 tūkstošus nacionālistu, piecreiz lielāku skaitu izsūtīja, sagūstīja un spīdzināja vēl vismaz 25 tūkstošus patriotu – pēc šiem skaitļiem var spriest, cik apjomīga bija militārā pretošanās padomju okupācijai.

Stepāns Bandera tika noslepkavots emigrācijā Minhenē 1959. gadā 50 gadu vecumā – VDK viņu noindēja ar cianīda gāzi. Viens no vēlākajiem VDK priekšniekiem Vladimirs Kruļčkovs atzina presē, ka tas ir bijis VDK darbs. Taču citi ukraiņu patrioti patvērās Rietumos un pēc Aukstā kara beigām atsāka politisko darbību. Daži no viņiem atgriezās Ukrainā 1991. gadā, tika ievēlēti pašvaldībās un Augstākajā Radā. Sapnis par brīvu Ukrainu bija piepildījies!

Ukraiņi mūsdienās saka: Stepāna Banderas tēls ir kā Rorša-ha tests – patriots Banderā redz otru patriotu, kamēr nelietis tur saskata otru nelieti. Antifašists Banderā redz cilvēku, kurš cīnījās pret nacistiem, kamēr komunisti Banderu, pirmkārt, uzskatīja par savu pretinieku – antikomunistu simbolu. Un arī tā būs taisnība!

“KLUSĒŠANAS SPIRĀLE”

JEB KĀ PLAŠSAZIŅAS LĪDZEKĻI AIZVER MUMS MUTI

Anna Kuznecova

Žurnālistikas maģistre

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

KĀ DARBOJAS "KLUSĒŠANAS SPIRĀLE"

Raksturojot “klusēšanas spirāles” fenomenu, sabiedriskās domas pētniece E. Noele-Neimane stāsta, kā tā darbības paņēmieni ietekmē vēlēšanu uzvedību.

Pirmais paņēmieni ir pazīstams kā “pēdējās minūtes izrāviens” (“the last minute swing”) – tā ir situācija, kurā cilvēki, atrodoties sabiedriskās domas ietekmē, pēdējā minūtē maina savu viedokli par labu tai vai ci-

pašam savu govi. Tikai šeit piens galvenokārt sastāv no ūdens”.

"KLUSĒŠANAS SPIRĀLES" IEKUSTINĀŠANAS PLATFORMA

Cilvēku viedoklis tiek veidots, balstoties uz apkārtējās vides novērojumiem un tās signāliem par noteiktu notikumu, faktu, uzskatu un plašsaziņas līdzekļu, kuros izpaužas abpusēji apstipriņoši signāli, atbalstīšanu vai neatbalstīšanu.

E. Noele-Neimane raksta: "Savstarpējo iedarbību, kas izraisa izmaiņas sabiedrības viedoklī, var iztēloties tieši kā "klusēšanas spirāli", kura tiek iekustināta situācijā, kad indivīdi, baidoties nokļūt izolācijā, novēro savu ap-

Vladimira Putina vēlēšanas, ilgstošais eiforijas periods pēc Cienas revolūcijas Ukrainā un daudzi citi.

Viens no svarīgākajiem apziņas manipulēšanas noteikumiem vēsta, ka veiksmē ir atkarīga no tā, cik daudz adresātu ir izdevies izolēt no apkārtējās ietekmes. Par ideālu situāciju tam varētu kalpot totāla iedarbība – pilnīgs alternatīvu, nekontrolētu informācijas avotu un uzskatu trūkums (kā Padomju Savienības laikos). Manipulēšana nav savienojama ar dialogu un sabiedrīskāto debatēm. Tāpēc pārkārtotāšanās PSRS efektivitātes ziņā kļuva par bezprecedenta situāciju, kad tika palaista “klusēšanas spirāles” programma – visi masu informācijas līdzekļi atradās vienā centra rokās un pakļāvās vienotai programmai, kuru turpināja praktizēt mūsdienu Krievijā.

Piemēram, Krievijas un Ukrainas mediji atšķirīgi atspoguļoja notikumus Kijevā, Neatkarības Maidanā 2014. gadā. Krievijas plašsaziņas līdzekļi savos rakstos un sižetos izmantoja leksiku ar negatīvu pieskaņu: “banda”, “likuma pārkāpēji”, “teroristi”, “valsts apvērsums”, “bruņoti cilvēki sagrābuši Kijevas pilsētas administrāciju”. Tajā pašā laikā Ukrainas plašsaziņas līdzekļi izmantoja pilnīgi pretēju leksiku: “revolūcija”, “cieņas revolūcija”, “miermīlīgi mītiņotāji ir izveidojuši štābu Kijevas pilsētas administratīvajā ēkā”. Analogu situāciju mēs vērojam, kad Krievijas ziņu žurnālisti atspoguļo jaunumus par situāciju Donbasā. “Labā sektora kaujinieki”, “banda soda Donbasa krievu iedzīvotājus”, “jaunā Ukrainas valdība ir nosūtījusi uz Donbasu soda vienību”, bet “zemessargi ir vienkārši spiesti aizstāvēt savu teritoriju”. Tādējādi plašsaziņas līdzekļi rada iespaidu, ka, piekritot viņu nostājai, indivīds pievienojas vairākumam, un tas iekustina “klusēšanas spirāli”. Kurš krievs, katru dienu uzvertot šādu informāciju, nenoticēs, ka Ukrainā pie varas ir nākuši kaujinieki. Kanālu un cilvēku, kuri cenšas objektīvi atspoguļot notikumus (gan no Ukrainas, gan no Krievijas puses) ir maz, un tos vienkārši ir gandrīz neiespējami sadzirdēt.

Ukrainā pastāv daudz piemēru, kad “klusēšanas spirāles” atvairs ir aprijis cilvēku viedokļus, pārvēršot tos par bezpersonisku pelēko masu, un pacēlis patriotiska vilni (pēc Eiromaidana 2014. gadā), kas sāka kristies tikai pēc pāris gadiem. Tā saucamā patriotiskā “klusēšanas spirāle”, kurā iekļuva liela daļa iedzīvotāju, arī tie, kas baidījās kļūt par “separātistiem” vai “prokrieviski noskaņotajiem” sabiedrības acīs. Jo katra kritika, kas adresēta valsts valdībai, tiek vērtēta kā pretukrainiska pozīcija.

Izmēmot presi, "klusēšanas spirāli" var iekustināt arī sociālajos tīklos. Sociālu izpēti ir pierādījusi, ka daudzi cilvēki baidās izteikt savu personisko viedokli, lai nepieļautu bezjēdzīgu strīdus, vājšānu un agresijas izpausmes no svešu cilvēku puses. Tas padara sabiedrību par bez-

personisku masu, bet "leļļu raus-
tītāju" viedokli – par vairākuma
viedokli.

Amerikāņu centra "Pew Research Center" izpētes rezultāti ir pierādījuši šo viedokli. Par aptaujas tēmu kļuva Snoudens un ASV nacionālās drošības aģentūras globālā izsekošana. Aptauja parādīja, ka 44 procenti amerikāņu uzskata, ka "novērošana" nodara kaitējumu pilsoņiem, bet 49 procenti domā, ka tas nāk sabiedrībai par labu. 86 procenti aptaujāto piekrīt apsriest tēmu, neizmantojot "gadžetus" (elektroniskās viedierīces), un tikai 42 procenti ASV iedzīvotāju ir gatavi par to ievietot ierakstu sociālajos tīklos. Tādējādi cilvēki neuzskata medijus par platformu, kur izteikt savu personisko viedokli. Petījumi arī pierādīja, ka cilvēki divas reizes biežāk pievienojas *čatam*, ja jūt, ka viņu draugi sociālajos tīklos domā līdzīgi. Bet, ja virtuālie draugi neatbalsta respondentu viedokli, tad viņi divas reizes retāk dalās ar savu viedokli.

Tas pierāda, ka “klusēšanas spirāles” darbību var novērot ne tikai politiskajos pasākumos, bet arī, kā varētu likties, it kā nevainīgajos sociālajos tīklos. Tapēc sava personiskā viedokļa izteikšana lielākajai daļai cilvēku ir kļuvusi bīstama. Mūdienu sabiedrībā tas veicina “padomju virtuves revolūcijas” attīstību, kur indivīds izteica savu viedokli tikai domubiedru kompānijā. PR jomas speciālisti aktīvi izmanto “klusēšanas spirāles” metodi, lai veidotu sabiedrības viedokli politisko scenāriju īstenošanas laikā, kad rodas “asa” vai prob-

lēmātiska tēma. Piemēram, Krimas aneksija, terorakti, karš, ekonomiskās problēmas. Tamdēļ cilvēkiem tiek radīti visi nepieciešamie apstākļi, lai vēlētajū viedoklis veidoties uz jau sabiedrībā izveidoto ideju pamatiem.

Cilvēku vēlēšanās sajukt sevi kā vienu veselumu, sekot sociālām vēlmēm, veicina "spirāles" kustības paātrināšanos. Pretoties "nežēlīgajam virpulim" spēj tikai viens – nebaidīšanās izteikt savu viedokli un nepakļaušanās bara instinktam. Prakse pierāda, ka, padodoties šāda veida mentālajiem trikiem, indivīds ne tikai pārstāj būt personība, bet atņem sev balstiesības, dzīvīgas izvēles tiesības. Pastāv likumsakarība, ka nobriedušas personības nepadodas sociālās izolētības bailēm un spēj izteikt savu viedokli, neatskatoties uz sabiedrisko. Tieši šie cilvēki virza progresu un stimulē globālās pārmaiņas. Bet otra cilvēces daļa garantē stabilitāti un noturīgumu sabiedrībā.

Veikli manipulējot ar faktiem un dažādiem runas trikiem, politтехнологи un PR speciālisti, ņemot talkā plašsaziņas līdzekļu iespējas, uztiepj mums noteiktu pārliecību. Ja mēs spēsim šīs tehnoloģijas atpazīt un izstudēt, tad, iespējams, mums izdosies pretoties tām un aizsargāties no ielaušanās cilvēka zemapziņā, kas ļaus veikt patstāvīgu izvēli un izveidot demokrātisku sabiedrību.

Tulkoja Vita Nikitina

Avots: <http://labipt.com/spiral-of-silence-or-the-media-shut-us-mouth/>

IZŅEMOT PRESI, "KLUSĒŠANAS SPIRĀLI" VAR IEKUSTINĀT ARĪ SOCIĀLAJOS TĪKLOS. SOCIĀLKU IZPĒTE IR PIERĀDĪJUSI, KA DAUDZI CILVĒKI Baidās izteikt savu personisko viedokli, lai nepieļautu bezjēdzīgus strīdus, vajāšanu un agresijas izpausmes no svešu cilvēku puses.

tai partijai. Dažām partijām pēdējā brīdī izdodas rekrutēt (savervēt) jaunus piekritējus.

Otro "klusēšānses spirāles" darbības paņēmieni E. Noele-Neimane sauc par "viena pajūga efektu". Tā ir situācija, kad vēlētājs mēģina sevi izstādīt par līderi atbalstītāju pat tajā gadījumā, ja atbalsta citu politiķi. To mēdz saukt arī par "veiksmes efektu". Lieta tā, ka cilvēku vēlēšanās kolektīvi atbalstīt politisko līderi, sajūst sevi kā vienu veselu ar viņu, sekot sociālajām vēlmēm, tikai veicina politiskā vērtējuma kāpumu vēlētāju vidū.

Galvenā "klusēšanas spirāles" sastāvdaļa nav nekas cits kā sabiedrības viedoklis, kurš viegli pakļaujas ietekmei. Tas ir sabiedrības apziņas stāvoklis, kas atspoguļo noteiktu kolektīvo nostāju kādā jautājumā un attēlo sociālās intereses.

Angļu rakstnieks S. Batlers ir teicis: “Sabiedrība pērk savus viedokļus tieši tāpat kā pērka pienu, jo tas ir lētāk nekā turēt

kārtņi, smalki piefiksē dīlstošos, plašumā ejošos un spēkā pieaugošos viedokļus.” Pats “klusēšanas spirāles” jēdziens sevī ietver nokrāsas jēgu kustībai, kas paplašinās, izplatās un noslēdzas vai nu ar tēmas aizvērsanu, kad neviens vairs nerunā par to un viss ir izlemts, vai arī padarot to par tabu.

Pastāv arī citi pavadošie faktori, kas palīdz iekustināt “klusēšanas spirāli”. Izrādās, ka vīrieši vairāk nekā sievietes ir gatavi apspriest neviennozīmīgu tēmu; jaunie – ātrāk par vecajiem; augstāko sabiedrības slāņu pārstāvji – ātrāk par zemāko slāņu pārstāvjiem. Ņemot to vērā, E. Noele-Neimane formulē šādu likumu: “Fracijai, kas prot savā pusē piesaistīt vairāk jauniešu un cilvēku ar augstāku izglītības līmeni, jau no paša sākuma ir lielākas izredzes uzvarēt.”

Kā piemērs “klusēšanas spirāles” izpausmei var kalpot iepriekš minētais referendums Krimā, pēdējās KF prezidenta

VARBŪT...

/Deportēto latviešu piemiņai. 1941.–2001./

Neaizaug mūs sāpju melnā upe,
Tā savus vilņus tieši sirdī sveiž.
Kad Latvijā zied dārzos ceriņi tik kupli,
Ar saviem ziediem domu krāsmatas ver ciet.
Tur kļavas galotnē sāk rīta dziesmu strazds,
Tik skaņi priecīgi pret sauli krūtīs griezis,
Viņš liek mums noticēt – es esmu atkal mājās,
Pēc tāla ceļa laimīgs atgriezies...
Varbūt tā sāpju melnā upe izsīks reiz
To daudzo cerību un gadu gaitā;
Kā akmens smags tā pagājības dzelmē grims
Mūs' tauta piecelsies, no jauna dzims.

V.M. Jēkabsone

25. MARTA ATCERES PASĀKUMS

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekla.

**Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja
Strēlnieku laukumā no plkst. 12.00.**

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja plkst. **12.40.**

Biedrības karogu nesīs Konstantīns Pupurs.

Jānis Lapiņš

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

IZVILKT TAUTU NO TUMSAS!

Turpinājums no 3. lpp.

Taču pamatā tie ir ārieši, atšķirībā no jūdiem un arābiem, kas pamatā ir semīti.

Gan islāms, gan jūdaisms jau kādreiz bija ieņēmis lielas teritorijas Rietumeiropā. Taču ar laiku tika padzīts. Vienīgi Vācijā jūdi palika lielā skaitā Vācijas sašķelētības dēļ. Gan Mārtiņš Luters, gan Hitlers kristietības ietekmē sākumā ļoti augstu vērtēja jūdus. Taču pēc saskarsmes ar tiem, viņu viedoklis mainījās. Īpaši Hitlers jūdus nevarēja ciest, lai gan pats bija ceturtdaļjūds.

Arī latvieši nav gluži tīra tauta. 13. gadsimtā Latvijā līdz ar kristiešiem no Vācijas ienāca Vācijas jūdi – aškenazi, kas apgādāja kristiešu armiju ar pārtiku, apģērbu un ieročiem. Atraduši šīs zemes pietiekoši labas, lai iekundzētos, viņi to izdarīja. Latvijā ienāca vairāk aškenazu, nevis vāciešu. Tas no vienas puses ir arī labi, jo viņi savā augstprātībā nesajaucās ar latviešiem, bet pasludināja sevi par kungiem. Prūsijā ienāca Vācijas zemnieki, un prūšu vairs nav – notika tautu sajaukšanās. Latvijā ir saglabājušies daudzi aškenazu pēcnācēji, kuri iedomājas, ka ir vāciešu pēcteči. Piemēram, Šusteri, Šneideri, Gaugeri, Gēgeri, Krēgeri, Godmaņi, Goldmaņi, Baumaņi, Blaumaņi u.c. Bija jāpaiet gadu simtiem, lai daži Latvijas jūdi atmetu savu augstprātību un identificētu sevi ar latviešiem.

Krievijā jūdi ienāca tikai ar cara Pētera I svētību, kad viņš atvēra logu uz Eiropu. Līdz tam neviens krievu cars to nepieļāva. Ienākuši Krievijā, jūdi sāka radīt jucekli šajā zemē, izmantojot vietējo lētticību. Par visām revolūcijām Krievijā var pateikties jūdiem, kas dzīvoja Krievijā un citās zemēs. Tai skaitā var pateikties arī latviešiem. Padomju laikos vēstures stundās ar lepnumu tika mācīts un uzsvērts, ka revolūcijas Krievijā lielākoties veica Latviešu Sarkanie Strēlnieki. Ļeņins savai apsardzei izvēlējās tikai Latviešu Sarkanos Strēlniekus. Citi neesot bijuši uzticīgi! Un 1905.gada revolucionāriem Latvijā ir pat pieminēti kā liecība par šādu notikumu.

Arī Pirmā un Otrā pasaules kara laikā tika veidotas speciālas latviešu vienības, kas karoja Padomju Savienības pusē. Citām tautām nebija tādu privilēģiju,

jo baidījās no viņu nodevības. Palasiet padomju laiku vēstures grāmatas. Patiesību var mēģināt noslēpt no cilvēkiem, bet Akāšas hronikās tā paliks un veidos tautas likteni. Labāk patiesībai skatīties tieši acīs.

LIKUMU LATVIJĀ IR DAUDZ...

Un tagad par PSRS likvidāciju. Kompartijas līderis Mihails Gorbacovs nolēma sabiedrību atbrīvot no laupīšanas, kukuļņemšanas, zādzībām, pavišķības, slinkuma, žūpības. Viņš pasludināja atklātību jeb “glastnostj”. Tas nepatika ļoti daudziem komunistiem. Šajā laikā sāka darboties tautas atmodas līderi. Un šiem līderiem pievienojās komunisti, kas bija neapmierināti ar Gorbacova politiku. Tautas frontes pārstāvjus pabīdījuši sāņus, šie komunisti pārņēma iniciatīvu savās rokās. Tā sabruka PSRS, bet pie varas palika bijušie komunisti, kuri tagad sevi pasludināja par antikomunistiem. Tautas masas, arī es, neko nesaprata. Komunisti, palikuši pie varas, salika visos vadošajos posteņos savus ieliktņus, neatkarīgi no viņu prasmēm. Tā mēs dzīvojam līdz šai dienai.

Valsts tiek iztirgota, lai šie komunisti varētu piestūķēt savas kabatas, domādami, ka nauda un manta ir liela vērtība. Viņiem garīgo vērtību nav. Viņi nezina neko par Bezrobežību un Mūžību. Taču šajā Mūžībā no viņiem tiks piedzīts norēķins par nodarīto. Kristus ir mācījis: “...gādājiēt sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu debesīs, kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt.” (Lūkas ev. 12:33). “Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam daudz mantas.” (Lūkas ev. 12:15).

Likumu Latvijā ir daudz. Saeima taču saņem naudu par likumu “ražošanu”. Tas nekas, ka tie nereti ir bezjēdzīgi. Likuma panti un pat veseli likumi izslēdz cits citu. Kā gribi, tā tiesā. Vienmēr var paslēpties zem kāda likuma. Juristi par to klusē, jo viņiem arī ir speciāls likums, kas viņus aizsargā. Tas ir likums “Par tiesu varu”. Tie, kas ir vērsušies tiesā, lai aizstāvētu savas liku-

mīgās tiesības, zina, ka vinnēt procesā gandrīz nav iespējams. Tiesu vinnēs pārkāpējs vai pat noziedznieks... Tiesa demagoģiski paziņos par to, ka prasība ir nepamatota, piesedzoties ar likumu pantiem. Man ir bijusi vairākkārtēja iespēja saskarties ar tiesu gan izcirstā meža dēļ, gan dzīvokļa izīrētāja necilvēcīgās rīcības dēļ. Viss veltīgi!

Kam tad pieder vara mūsu valstī? Mums ir tikai viens demokrātiski vēlēts orgāns Latvijas valsts mērogā. Tā ir LR Saeima. Tas ir likumdošanas orgāns, kuram ar likumiem ir tikai tik liela darīšana, kā pacelt roku un nobalsot, atbilstoši frakcijas vadītāja norādījumam, kura viedokli nosaka gremošanas trakta darbība. Deputātiem ar likumiem nav nekādas darīšanas, un viņi nezina, “ar ko tos ēd”. Tālāk ir plēšanās savā starpā, kuram pie siles būs lielākas tiesības. Tad, lūk, šis vienīgais likumīgais orgāns ievēl sev paklausīgu Ministru kabinetu, Prezidentu, Tiesu.

Mums, izrādās, prezidents nemaz nav varas orgāns! Gluži kā Padomju Savienībā! Padomju Savienībā valsti vadīja Kompartijas līderis. Likumā “Par tiesu varu” ir atzīmēts, ka mums ir tikai trīs varas orgāni: 1. likumdošanas orgāns jeb Saeima; 2. izpildorgāns jeb Ministru kabinets; 3. tiesa. “Latvijas Republikā līdzās likumdošanas un izpildu varai pastāv neatkarīga tiesu vara.” (Likuma “Par tiesu varu” 1. panta pirmā daļa). Tiesa ir interesants varas orgāns! To izrauga Tieslietu ministrija pēc saviem ieskatiem konkursa kārtībā un iedod nobalsot Saeimai. Tiesnesim pāris gadu ir pārbaudes termiņš, un tad viņu ievēl **uz mūžu!!** Demokrātiskās valsts varas orgāns! Vesela monarhu valstība!! Tiesnesis nav kritizējams, atceļams, sodāms. Ja tiesnesis iztiesājis lietu nepareizi, viņš par to neatbild. Naudu par nepareizi iztiesāto lietu atmaksā valsts no nodokļu maksātāju kabatām. Labi iekārtojusies vara demokrātiskā valstī!!! Nekādas atbildības par savu darbu!!! Tiesnešiem nav vadības. Nevienam viņi neatskaitās par savu darbu. Jūs varat kritizēt prezidentus, Saeimu, ministrus, taču tiesu kritizēt nedrīkst. Sāksit kritizēt tiesu, jums uzliks soda naudu. Algas tiesnešiem ir labas un nemainās no tā, vai tiesas sēde notikusi vai nav notikusi. Ideāla dzīve! Kam vēl ir tāds ideāls darbs? Likumi tāpēc nav jāmaina, kaut arī tie ir nejēdzīgi! Ja kaut ko iebildīsi, var pazaudēt savas privilēģijas!

Rīgā īres namus masveidā iepērk divi bijušie Krievijas pilsoņi. Viņus neapmierina iedzīvotāju īres līgumi. Īrnieki barbariski tiek mesti ārā no dzīvokļiem, un viņu vietā tiek ielikti citi, no kuriem var noplēst lielāku naudu. Īpašnieki sākumā atslēdz apkuri, ūdeni un kanalizāciju, tad uzliet savu atslēgu īrnieka dzīvoklim, un īrnieks netiek savā īrētajā dzīvoklī. Taču tiesa vienkārši nīrgājas par nabaga cilvēkiem, kuri mīta šajā mājā, lai gan ir pārkāpts LR Satversmes 89. pants (valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības...) un 96. pants (ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, **mājokļa** un korespondences **neaižskaramību**). Likums ir, bet to var nepildīt. Iz-

mestie cilvēki dzīvo pie paziņām un radniekiem. Viens cilvēks dzīvo darbavietas ģērbtuvē. Daži jau ir miruši no milzīgā stresa un dzīves necilvēcīgos apstākļos. Taču tiesai ir vienalga! Un šiem jūdiem ir daudzas mājas Rīgā.

Pēc Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma par visu, kas notiek mājā, ir atbildīgs mājas īpašnieks, bet pārvaldnieks ir tikai pavēļu izpildītājs. Taču

procesu? Izskatās, ka tas ir stāsts bez beigām. Un mēs esam vienīgā māja, kurai izdevās panākt kriminālprocesa uzsākšanu. Pēc pirmās tiesas manā mūžā es gardi smējos. Tā bija Administratīvā tiesa par to, ka Rīgas domes Administratīvā komisija šiem īpašniekiem uzlika naudas sodu par pamatpakalpojumu (aukstā ūdens, kanalizācijas un apkures) nesniegšanu. Tiesa atcēla uzlikto

JĀCINĀS NEVIS PRET KĀDU TAUTU, BET PRET ĻAUNUMU. JĀSAVED LATVIJĀ VISAS LIETAS KĀRTĪBĀ.

mājas īpašnieku nesauc pat sniegt liecību. Esot grūti atrast, kur viņš mīt... Tiesa sākās 2016. gada martā. Pēdējā tiesas sēde notika 2017. gada janvāra sākumā. Nākošā būs ap Jāņiem. Ir noklausītas tikai 6 cietušo liecības. Bet vēl ir 26 liecinieki un paši atbildētāji. Vasaras beigās tiesnese aizbrauc uz Briseli mācību komandējumā. Pavēle jau ir uzrakstīta. Kad viņa aizbrauks, tiks nozīmēts cits tiesnesis, kas visu lietu sāks no gala. Rezerves tiesnesi tiesas procesa vidū ielikt nevar. Un vai ir garantija, ka jaunais tiesnesis pabeigs tiesāšanas

sodu! Amizanta sēde.

Tā mūsu varas pārstāvji rūpejas par mūsu tautu. Vai mūsu tauta varēs pastāvēt bez darba un bez jumta virs galvas?

Jācinās nevis pret kādu tautu, bet pret ļaunumu. Jāsaved Latvijā visas lietas kārtībā. Un nece-riet, ka ķīnieši vai arābi, kas arī var ienākt Latvijā, būs labāki par krieviem! Tāpēc ir jādāmā par vispārēju labumu. Lai jūsu lūgšana ir: “Kaut visiem visā pasaulē viss būtu labi!”

Publicēts saīsināti

VĒSTULE

CĪŅA PAR LATGALI

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Gaidāmajās pašvaldību vēlēšanās “Saskaņa” Daugavpils mēra amatam grasās izvirzīt Maskavā skoloto, pārliecināto putinistu Andreju Elksniņu. Tas būtībā ir tikai tāds neliels etaps jeb turpinājums ilggadējai cīņai par Latgales pārkrievošanu.

Sensenā latvju zeme kā magnēts allaž pievilksusi visvisādus agresorus – gan ārējos, gan iekšējos. Pēdējā laikā tie maskejas ar lozungu “Autonomiju Latgalei”. Zīmīgi, ka visiem šiem provokatoriskajiem *lindermaniem*, *gopoņenkiem*, *zaiceviem* un *girsiem*, kā jau iekļideņiem no bijušās PSRS, nav ne vismazākā sakara ar Latgali. Taču tieši viņi pēkšņi sāk “rūpēties” par latgaļu valodu un kultūru. Sanāk tā, ka vilki grib aizstāvēt aitas.

Te der atcerēties, kā par Latgales “saglabāšanu” ir “gādājuši” šo provokatoru senči – krievu šovinisti. Krievija okupēja Latgali 1772. gadā. Toreiz Latgalē dzīvoja 161 tūkstatotis katoļticīgo latviešu un 8 tūkstoši ienācēju no Krievijas – vecticībnieki, kurus tur vajāja pareizticīgie.

Lai sekmīgi kolonizētu un pārkrieivotu Latgali, impērijas patvaldnieki sagatavoja vairākas slepenas instrukcijas un deva rīkojumus to ieviešanai. Pamatojoties uz šiem norādījumiem, svarīgākajos amatos Latgalē dīkstēja iecelt tikai uzticamus krievu ierēdņus. Krieviem par zemām cenām tika ļauts iegādāties latgaļu muižas Asūnē, Baltinavā, Izabelinā un citās vietās. Krievu muižnieki ar tautu runāja tikai krieviski. Visās iestādēs latviešu valoda bija aizliegta. Aizgāja pat līdz tādām absurdam, ka mājas dīkstēja celt tikai pēc krievu parauga.

1865. gadā izdotā cara “reforma” arī skolās aizliedza runāt latviski. Nepaklausīgajiem skolēniem kaklā uzkāra dēlišus ar uzrakstu: “Говорил по латышски” (“Runāja latviski”). Par latviešu grāmatu izdošanu un lasīšanu draudēja cietumsods.

Pirms Pirmā pasaules kara krievvalodīgo skaits jau pārsniedza Latgales pamatiedzīvotāju skaitu. Jūtami atplaukt Latgale spēja tikai Ulmanlaikos. 1935. gadā latgaļu skaits palielinājās līdz 348 tūkstošiem un īpatsvars līdz 61 procentiem.

Otrā pasaules kara un tam sekojošās okupācijas dēļ Latgale pazaudēja pusi latviešu. To īpatsvars nokritās līdz 39 procentiem. Toties krievvalodīgo skaits šajā laikā pusotrkāršojās.

Atjaunotās Latgales gados politiķi neko nav darījuši, lai likvidētu okupācijas sekas. Tādēļ Latgale vēl joprojām ir pārkrievojota. Latviešu īpatsvars Latgalē nepārsniedz 46 procentus. Bet tas nozīmē, ka Krievijai Latgale paliek tikpat viegli iekārojama kā Gruzijas Abhāzija vai Ukrainas Krīma un Donbass.

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE
Redaktore vietniece: LIENE APINE
Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2